

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗ

ΚΥΠΡΟΣ 1974 — ΝΤΑΒΟΣ 1988

Ισχυρίζονται οι οπαδοί και τα στελέχη του κυβερνητικού κόμματος πως το ΠΑΣΟΚ ουδεμία ανάμειξη ή ευθύνη είχε στα γεγονότα του Ιουλίου και Αυγούστου του 1974 και πως στην περίπτωση, που για το Κυπριακό υπάρχει κάποια ευθύνη σε βαθμό προδοσίας, θα αποδωθούν τα δίκαια στους ενόχους.

Αυτά ισχυρίζονται, δεν είδαμε όμως να δίνουν απάντηση στον Τούρκο Πρωθυπουργό Οζάλ όταν στην πρόσφατη επίσκεψή του στην Αθήνα, είπε πως η Τουρκική εισβολή στην Κύπρο έφερε την δημοκρατία στην Ελλάδα. Αυτή η σιγή σε αυτό το καίριο και καυτό θέμα δείχνει αν μη τι άλλο ανοχή και συμμετοχή εάν όχι και ενοχή.

Η δήλωση αυτή του Οζάλ δεν αποτελεί κάτι το νέο. Τα ίδια είχε πει παλαιότερα και ο Ετσεβίτ και ο Ντεμιρέλ και κανείς τους και τότε δεν είχε λάβει απάντηση. Τι δείχνει αλήθεια αυτή η σιωπή όλου του πολιτικού κόσμου; μήπως τελικά λένε την αλήθεια; μήπως η όλη ιστορία της αποκαταστάσεως του κοινοβουλευτισμού στη χώρα μας το 1974 είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το ξεπούλημα του 40% της Κύπρου;

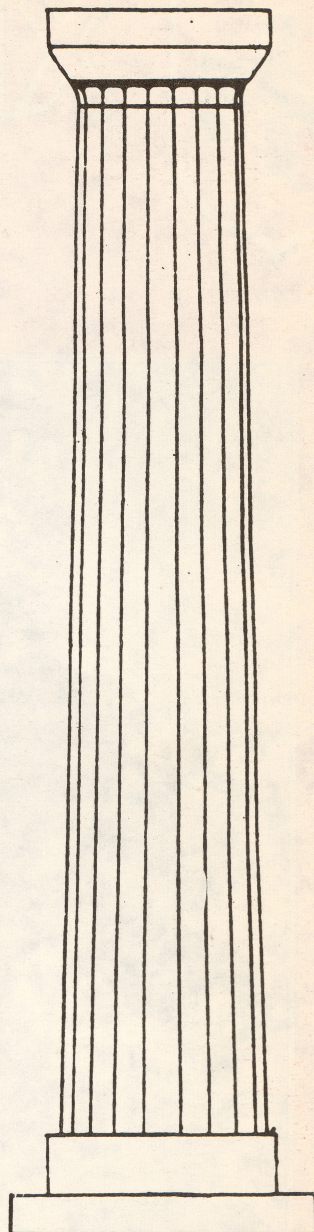
Ένα από τα προεκλογικά συνθήματα του ΠΑΣΟΚ το 1981 ήταν και το άνοιγμα του φακέλου της Κύπρου. Ήδη βρισκόμαστε στο τέλος του 1988 και καμμία ουσιαστική πρόοδος δεν έχει γίνει σε αυτό το τόσο ουσιαστικό και εθνικής σημασίας θέμα. Από τα δημοσιεύματα του τύπου πάνω στις εργασίες της επιτροπής των βουλευτών, που ασχολούνται με το θέμα, πληροφορηθήκαμε για πολλά και ποικίλα στοιχεία πάνω στα γεγονότα του 1974. Καμμία απάντηση όμως δεν δόθηκε στο πρώτιστο ερώτημα: ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΗ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ; ΚΑΙ ΕΑΝ ΗΤΑΝ ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;

Δεν δόθηκαν απαντήσεις σε καίρια ερωτήματα όπως: Ήταν δυνατόν να φθάσουν τα ΦΑΝΤΟΜ στην Κύπρο; (1), υπήρχαν ελληνικά υποβρύχια έξω από την Κυρήνεια κατά την διάρκεια της εισβολής που έλαβαν διαταγή να επιστρέψουν στην Ελλάδα;

Δεν δόθηκε επίσης υπεύθυνη απάντηση στο ερώτημα: Συναντήθηκε την άνοιξη του 1974 (πριν την εισβολή) ο Κων/νος Καραμανλής με τον Χένρ Κίσσιγκερ και τον Μπουλέντ Ετσεβίτ και είχαν μυστικές συνομιλίες; Ιούλιος 1974 — Ιούλιος 1988, δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια έχουν περάσει από την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο και ακόμη δεν έχει αποκαλυφθεί η αλήθεια για το παρασκήνιο εκείνων των ημερών. Γιατί άραγε; Εάν ένοχοι είναι για την Κυπριακή τραγωδία οι Στρατιωτικοί, όπως ισχυρίζονται τα πολιτικά κόμματα συνθηματολογώντας και όχι με αποδείξεις και επιχειρήματα, εάν λοιπόν ένοχοι είναι οι στρατιωτικοί ποίος ο λόγος να μην αποκαλύπτεται η αλήθεια; Γιατί τόσο η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, όσο και του ΠΑΣΟΚ, δεν αποδίδουν επιτέλους τις ευθύνες στους ενόχους;

Κάτι άλλο συμβαίνει λοιπόν. Και ο πλέον αφελής Έλληνας αυτό το αντιλαμβάνεται. Όσο γι' αυτούς, που πιστεύουν ότι το ΠΑΣΟΚ θα αποκαλύψει την αλήθεια για το Κυπριακό απατώνται και απατώνται γιατί δεν έχον αντιληφθεί ακόμη πως το ΝΤΑΒΟΣ το ΠΑΣΟΚ είναι η γνήσια συνέχεια της Ζυρίχης και της προδοσίας του 1974.

(1) Σε άρθρο του στην «Καθημερινή» ο Γ. Παναγιωτόπουλος —βουλευτής της Ν.Δ.—σχετικά με την πιθανή ευθύνη της Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητος του 1974 αφού λέει πως δεν είναι δυνατόν να έχει ευθύνη αυτή η κυβέρνηση του Κων/νου Καραμανλή θέτει σαν επιχείρημα πως στις εκλογές, που ακολούθησαν πήρε την πλειοψηφία του Ελληνικού λαού! (θαυμάστε επιχείρημα, πλήρες εκλογικού και δημοκρατικού δογματισμού!). Στο ενδιάμεσο του άρθρου του παραθέτει απόσπασμα από βιβλίο του Ανδρέα Παπανδρέου, που εκδόθηκε το 1964 και στο οποίο απόσπασμα ο Παπανδρέου μιλώντας ΓΙΑ ΤΟ 1964 λέει πως δεν ήταν δυνατόν να αποσταλούν αεροπλάνα στην Κύπρο (ΤΟΤΕ ΤΟ 1964) γιατί δεν είχαν επάρκεια καυσίμων. Όπως αντιλαμβάνεσθε ο κος Παναγιωτόπουλος παραθέτει αυτό το απόσπασμα με προφανή σκοπό να «αποδείξει» πως αφού δεν ήταν δυνατόν να πάνε στην Κύπρο τα αεροπλάνα το 1964, δεν ήταν δυνατόν να πάνε το 1974! Επιχείρημα τουλάχιστον φαιδρό και τούτο γιατί τα αεροπλάνα του 1964 ήταν διαφορετικής τεχνολογίας και εμβέλειας από τα αεροπλάνα τύπου ΦΑΝΤΟΜ, που είχε η πολεμική Αεροπορία το 1974.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Περίοδος Β΄ — Α.Τ. 37 — ΙΟΥΛΙΟΣ 1988 **- Δρχ. 150**

ΑΘΗΝΑ: ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - ΟΜΟΝΟΙΑ - 5ος ΟΡΟΦΟΣ (Τετάρτη - Σάββατο 7-10 μ.μ.)

ΤΑΧ. ΘΥΡ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 100 10

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ (Τετάρτη - Σάββατο 7-10 μ.μ.)

ΤΑΧ. ΘΥΡ. 112 07 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10

ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ (Τετάρτη - Σάββατο 7-10 μ.μ.)

ΠΑΤΡΑ: ΤΑΧ. ΘΥΡ. *1259*

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗ

Α. ΕΘΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ

Καμμία Ιδέα, Κανένας Θεσμός του Κράτους δεν έχει τόσο άδικα και αισχρά συκοφαντηθεί, όσο ο Στρατός σήμερα. Ποιοι οι κατηγοροί του; Φιλειρηνιστές Κοινωνιολόγοι, φροϋδομανείς αριστερό-φιλελεύθεροι, μαρξιστές παντός τύπου, ανθρωπάκια και αρνησιπάτριδες τολμούν και βάλλουν εναντίον ενός θεσμού, μιας ιδέας με ιστορία χιλιετηρίδων, τολμούν και βάλλουν εναντίον μίας ιδέας, που υπήρξε πάντοτε ο πρόμαχος και ο υπερασπιστής της Πατρίδας.

Ιεχωβάδες και μπολσεβίκοι, νεοφιλελεύθεροι και αναρχικοί, σοσιαλιστές και κουλτουριάρηδες, άνθρωποι με κουρασμένη ψυχή και στείροι από αγάπη για την Πατρίδα τολμούν και κατηγορούν αυτό που υπήρξε πάντοτε ο στυλοβάτης της Εθνικής Αξιοπρέπειας, το Στρατό.

Καμμία συγκίνηση για το σημερινό νεοέλληνα όταν έρχεται η στιγμή να φορέσει την Τιμημένη στολή του ΄Ελληνα Στρατιώτη. Μοναδικός του πόθος να ξεφύγει, να απαλλαγεί από τις ευθύνες και να γίνει και πάλι, το απαιτητικό και ανεύθυνο ανθρωπάκι που είναι σήμερα ο ΄Ελληνας πολίτης.

Τί είναι όμως στ' αλήθεια ο Στρατός; Ο Στρατός σαν Ιδέα, σαν Πίστη και όχι σαν πραγματικότητα σημερινή. Είναι ένα σώμα απλών μισθοφόρων ή είναι το σώμα των εκλεκτών υπερασπιστών της Πατρίδας, το σώμα των ΦΥΛΑΚΩΝ της Πλατωνικής Πολιτείας; Απο όλους τους ορισμούς που έχω κατά καιρούς διαβάσει μου αρέσει ένας ξεχωριστά, αυτός του Μεγάλου Στρατιώτη, του 19ου αιώνα, του Ναπολέοντα, που όταν κάποτε ρωτήθηκε τί είναι ΄Εθνος απάντησε: «ΕΘΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ».

Πράγματι, ποια έννοια, ποια οντότητα είναι δυνατόν να έχει ένα ΄Εθνος, δηλαδή ένας Λαός στη μακραίωνη ιστορία του, χωρίς την παρουσία του Στρατού, δηλαδή του τμήματος εκείνου του Λαού, που έχει το Χρέος και την Τιμή με τα όπλα να εξασφαλίζει την επιβίωσή του, με τα όπλα να εκπληρώνει τους Πόθους του, με τα όπλα να επιβάλλει την παρουσία του.

Β. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΟΠΛΑ

Από την αρχή της έλλογης παρουσίας του σε αυτό τον κόσμο ο άνθρωπος στηρίχθηκε στην ικανότητά του να κατασκευάζει και να χειρίζεται τα όπλα. Τα όπλα του έδωσαν την δυνατότητα να επιβιώσει στην αφιλόξενη φύση της μακρινής εκείνης εποχής. Τα όπλα ανέδειξαν τους ισχυρούς άνδρες, που δημιούργησαν τις πρώτες οργανωμένες Κοινωνίες. Με κριτήριο το είδος των όπλων, που διέθεταν οι άνθρωποι οι ιστορικοί χωρίζουν τις μεγάλες περιόδους του ανθρωπίνου γένους σε εποχή, παλαιολιθική και νεολιθική, σε εποχή του Χαλκού και εποχή του Σιδήρου.

Με τα όπλα δημιουργήθηκε το ελληνικό θαύμα του Πολιτισμού και με τα όπλα απλώθηκε στον κόσμο η PAX ROMANA.

Στα όπλα στήριξε ο άνθρωπος πάντοτε την Τιμή του και την επιβίωσή του. Στο όπλο του έδινε τον πιο ιερό του όρκο.

Με Θερμοπύλες και Μαραθώνες δόθηκε η δυνατότητα στους ΄Ελληνες να κτίσουν Παρθενώνες, δόθηκε η δυνατότητα στους Αισχύλους, Πλάτωνες να δημιουργήσουν πνευματικά. Με την Σάρισσα των Μακεδόνων οικοδομήθηκε η Αλεξάνδρεια, η Αντιόχεια, με την Στρατηγική δεινότητα του Αλεξάνδρου απλώθηκε ο Ελληνικός Πολιτισμός μέχρι τα πέρατα της γης.

Αυτή είναι η Αλήθεια και όποιος την αρνείται είναι ή βλάκας ή εθνικά ύποπτος. Αυτή είναι η Αλήθεια και όχι η ψεύτικη εκείνη που κηρύσσουν οι διάφοροι απάτριδες, οι φιλειρηνιστές, όλοι αυτοί οι κουρασμένοι και δειλοί, που φοβούνται την μία και μοναδική πραγματικότητα πως η μόνη δικαιοσύνη σε αυτό τον κόσμο είναι το Σπαθί.

Οι νόθες και αφύσικες κοινωνικές εξελίξεις των τελευταίων δύο αιώνων έχουν αφαιρέσει από τον θεσμό του Στρατού, αυτό που υπήρξε πάντοτε το πραγματικό του νόημα. Το νόημα μιας Τάξεως ιδιαίτερης μέσα στα πλαίσια της Λαϊκής Κοινότητας. Το νόημα ενός σώματος εκλεκτών, που θα αποτελούν και την Φυσική Αριστοκρατία της Φυλής. Από την Γαλλική επανάσταση του 1789 μέχρι την εποχή της πληροφορικής, που ζούμε σήμερα, ο Στρατός σαν Ιδέα και Πίστη έχασε το πραγματικό του περιεχόμενο.

Δεν είναι άλλωστε καθόλου τυχαίο το γεγονός πως το πρώτο κράτος που κατήργησε την υποχρεωτική θητεία ήταν η «Μεγάλη» Βρεττανία, το κράτος, που στάθηκε πρωτοπόρο στην προσπάθεια, προσπάθεια δυστυχώς επιτυχημένη, να επιβληθεί στην ανθρωπότητα το οικονομικό δόγμα και η εξουσία του εμπορίου.

΄Οτι συνέβη στην ανθρωπότητα, συνέβη δυστυχώς και στην Πατρίδα μας. Μετά, την επανάσταση του 1821, οι πολεμιστές, οι κλέφτες και αρματωλοί, η Φυσική Αριστοκρατία του Γένους παραμερίστηκε. Αυτούς, που πρώτα απ'

όλα είχε ανάγκη η Πατρίδα για να οικοδομήσει την Νέα Ελληνική Πολιτεία, τους πέταξαν στο περιθώριο και την δύναμη απέκτησαν και κατέχουν μέχρι και σήμερα οι πονηροί και οι επιτήδειοι, οι έμποροι και οι πολιτικάντηδες, τα κατακάθια ήλθαν και είναι ακόμη στην επιφάνεια.

Γ. ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Φωτεινή εξαίρεση στην κοινωνική πανούκλα των τελευταίων αιώνων τα Εθνικά Καθεστώτα της Ευρώπης του Μεσοπολέμου. Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, η Φασιστική Ιταλία, η Ελλάδα της 4ης Αυγούστου. Καθεστώτα, στα οποία ήταν Τιμή το να φοράς στολή και όχι όνειδος, όπως σήμερα έχει επικρατήσει. Φωτεινό Παράδειγμα Στρατιώτη ο Ηγέτης της Γερμανικής Επανάστασης του 1933 Αδόλφος Χίτλερ, που σε όλες τις επίσημες εμφανίσεις του θεωρούσε τιμή του να φορά το Στρατιωτικό του αμπέχωνο. (Τι τραγική αντίθεση με κάποιους άλλους πρόσφατους κυβερνήτες αυτής της Χώρας, που με πρώτη ευκαιρία πέταξαν την Τιμημένη στολή τους για να φορέσουν το ατιμασμένο φράκο του πολιτικού...).

Γιατί όμως αλήθεια πολέμησαν και πολεμούν τον Στρατό σαν Ιδέα και Πίστη τόσο οι φιλελεύθεροι, όσο και οι μπολσεβίκοι; Για τον ίδιο λόγο που πολέμησαν και πολεμούν τον Εθνικοσοσιαλισμό. Γιατί Στρατός και Εθνικοσοσιαλισμός είναι ιδέες αλληλοσυμπληρούμενες, εάν όχι ταυτόσημες. Είναι ο Στρατός σαν θεσμός, όπως και ο Εθνικοσοσιαλισμός σαν Πολιτεία, κοινωνίες σκληρές χωρίς κανένα περιθώριο επιβίωσης για τους επιτήδειους, τους κουρασμένους και τους ανάξιους. Ο Στρατός, όπως και ο Εθνικοσοσιαλισμός απαιτούν πράξεις και όχι λόγια, είναι Κοινότητες καθηκόντων και όχι δικαιωμάτων, απαιτούν πνεύμα θυσίας και αυταπάρνησης και δεν υπόσχονται βόλεμα και καλοπέραση, όπως υπόσχεται τόσο ο καπιταλισμός, όσο και οι μπολσεβίκοι.

Μα αυτό που πάνω απ' όλα είναι η ειδοποιός διαφορά μεταξύ Στρατού και Εθνικοσοσιαλισμού αφ' ενός και μαρξισμού και καπιταλισμού αφ' ετέρου, είναι ότι ο Στρατός και ο Εθνικοσοσιαλισμός σαν οντότητες απαιτούν την Πίστη σε Ιδανικά, ενώ στις φιλελεύθερες και μαρξιστικές κοινωνίες αντιθέτως, απαιτείται να μην πιστεύει κανείς σε Ιδανικά.

Δ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ευκαιρίας δοθείσεις θα ήθελα να δώσω μια απάντηση σε κάποιους, που προσπαθούν να δώσουν στον Εθνικοσοσιαλισμό ένα νόημα κοινωνικό και οικονομικό. Και να τους πω πώς ο Εθνικοσοσιαλισμός σαν Κοσμοθεωρία και Τρόπος Ζωής μάχεται κάθε αντίληψη, που έχει τις ρίζες της στην οποιαδήποτε κοινωνική ή οικονομική θεώρηση του Κόσμου.

Το Δόγμα του Εθνικοσοσιαλισμού είναι ένα: το Αίμα, η Ράτσα και η φυσική της προέκταση στο χώρο του πνεύματος, δηλαδή ο Πολιτισμός. Ο Πλάτων στην Πολιτεία του λέγει πως όσο επικίνδυνος είναι ο πλουτισμός, άλλο τόσο επικίνδυνη είναι και η πενία. Έτσι και εμείς πιστεύουμε πως όσο επικίνδυνος είναι ο καπιταλιστής, που επιδιώκει να καρπωθεί τα αγαθά των άλλων, άλλο τόσο επικίνδυνος είναι και ο κοινωνικός επαναστάτης, που επιδιώκει και αυτός την ολοκλήρωσή του μέσα από παραμέτρους υλικούς. Όποιος γενικά μάχεται για το οικονομικό του συμφέρον

είναι το λιγώτερο ματαιόδοξος και οπωσδήποτε ατομιστής. Δεν πιστεύουμε πως αξίζει κανείς να δίνει την παρουσία του, παρά μόνο σε μάχες, που έχουν σαν αντικείμενο μεγάλες Ιδέες με διαχρονική αξία όπως είναι η Πατρίδα, ο Λαός, ο Πολιτισμός.

Θα ήθελα να τελειώσω αυτή την παρένθεση, και να επανέλθω στο θέμα, με τα πραγματικά εύστοχα λόγια ενός Συναγωνιστού σχετικά με τις κοινωνικό - οικονομικές επιστήμες και τον Εθνικοσοσιαλισμό: «τρεις επιστήμες δεν αναπτύχθησαν στην Αρχαία Ελλάδα, κι' αυτό γιατί ήσαν άχρηστες στον Αρχαίο 'Ελληνα, οι επιστήμες αυτές ήταν η ψυχολογία, η οικονομία και η κοινωνιολογία».

Ε. ΟΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Η κατάσταση, που επικρατεί σήμερα στο στράτευμα, έχει πολλές φορές απασχολήσει τόσο τον τύπο, όσο και γενικά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οι πρόσφατες ψευδοαπεργίες πείνας ενός δήθεν αντιρρησία συνείδησης, (ποια συνείδηση, αλήθεια μπορεί να διαθέτει κανείς όταν αρνείται να υπηρετήσει την πατρίδα του;), έχουν στρέψει τα φώτα της δημοσιότητα πάνω σε αυτό το καυτό και ζωτικό για την επιβίωση της Πατρίδας μας Θέμα. Μιλούν για απάνθρωπες συνθήκες, που οδηγούν πολλούς νέους κατά την διάρκεια της θητείας τους στην αυτοκτονία. 'Εχω να τους απαντήσω κατ' αρχάς με το εξής: ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΟ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟ ΠΡΑΓΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΝΕΟ ΝΑ ΕΧΕΙ ΙΔΑΝΙΚΑ. ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΝΕΙ.

Μιλούν για απάνθρωπες συνθήκες, που οδηγούν στην αυτοκτονία και δεν τους προβληματίζει το γεγονός πώς στις δεκαετίες του 1950 και του 1960, που οι συνθήκες στο Στρατό ήταν πολύ σκληρότερες, δεν είχαμε αυτοκτονίες!

Γιατί όμως αλήθεια αυτοκτονεί κάποιος στην διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας; Ο πρώτος λόγος που μπορεί να συμβαίνει, τολμώ να το γράψω γιατί δεν φοβούμαι τίποτε και ούτε συλλέγω συμπάθειες, είναι γιατί πιθανώς είναι ψυχικά άρρωστος. Ας αφήσουμε όμως αυτές τις περιπτώσεις που είναι κατά κάποιο τρόπο φυσιολογικά αναμενόμενες και ας εξετάσουμε εκείνες, που είναι δυνατόν να απορρέουν από γενικότερες συνθήκες.

Ο Στρατός σαν Ιδέα απαιτεί πνεύμα θυσίας, απαιτεί αυταπάρνηση και πειθαρχία. Αυτό όμως κατ' αρχάς δημιουργεί στο νέο, που στρατεύεται, μία τραγική αντίφαση και τούτο γιατί προέρχεται από μία κοινωνία εγωϊστική και ατομιστική, από μία κοινωνία, όπου όλοι μιλούν για δικαιώματα και κανείς για καθήκοντα, από μία κοινωνία δίχως ίχνος πειθαρχίας και σεβασμού σε μία ιεραρχία.

'Επειτα υπάρχει και κάτι άλλο. Κάθε πληροφόρηση, που έχει σαν πολίτης για το Στρατό είναι αρνητική. Εφημερίδες, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, όλοι και όλα μιλούν για τον αναχρονιστικό και βάρβαρο θεσμό του Στρατού, πώς είναι δυνατόν να καταταγεί με χαρά και αφοσίωση όπως θα έπρεπε στο στρατό μετά από όλα αυτά; είναι δυνατόν; θα πρέπει να είναι μαζοχιστής.

Είπαμε προηγουμένως πως ο Στρατός σαν θεσμός απαιτεί πνεύμα θυσίας, αυταπάρνησης και πειθαρχίας. 'Ολα αυτά όμως, δηλαδή το να θυσιαστείς εάν χρειασθεί, το να πειθαρχήσεις στους ανωτέρους σου, το να αρνηθείς τον εαυτό σου εάν οι συνθήκες το επιβάλλουν, όλα αυτά απαιτούν και προϋποθέτουν την ΠΙΣΤΗ ΣΕ ΕΝΑ ΙΔΑΝΙΚΟ, ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ, χωρίς αυτήν ο Στρατός μοιάζει και είναι ένας παραλογισμός. Και επειδή ακριβώς η σημερινή κοινωνία δεν δίνει στους νέους Ιδανικά, αλλά αντιθέτως με κάθε μέσον τους απομακρύνει από αυτά, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και μοιάζει στον νέο η στρατιωτική θητεία σήμερα σαν ένα παράλογο και βαρύ χρέος και όχι σαν το πρότιστο καθήκον και την υψίστη Τιμή που έχει σαν μέλος αυτής της Κοινότητας.

'Επειτα για να μιλήσουμε πιο απλά για να αισθανθεί κάποιος ότι κάτι προσφέρει υπηρετώντας στον Στρατό της Πατρίδας του πρέπει να υπάρχει κάποιος εχθρός, που να απειλεί την χώρα. Εδώ απ' ότι μας έχουν πει τόσο οι σημερινοί, όσο και οι προηγούμενοι κυβερνήτες, όλοι είναι φίλοι μας. Φίλοι οι Τούρκοι, φίλοι μας οι Βούλγαροι, φίλοι όλοι γενικά οι γείτονές μας. Τότε γιατί έχουμε το Στρατό; για να προστεύσουμε την χώρα από επίθεση του Πακιστάν, του Μεξικού ή της Πορτογαλίας;

Επιπλέον για να υπηρετήσει κανείς με συνείδηση πως πράττει το καθήκον του θα πρέπει το ίδιο το κράτος να του δώσει να καταλάβει πως η πράξη του αυτή έχει κάποια ιδιαίτερη αξία. Μα ποια ιδιαίτερη αξία μπορεί να έχει η στρατιωτική θητεία όταν χωρίς να έχεις υπηρετήσει γίνεσαι πρωθυπουργός όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου ή Πρόεδρος της Δημοκρατίας, όπως ο Κων/νος Καραμανλής; (ο πρώ-

τος αστράτευτος, λόγω φυσικής αναπηρίας, εθνάρχης του Ελληνισμού...).

ΣΤ. ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Κάθε οικογένεια είχε πει ο Χάϊνριχ Χίμμλερ πρέπει να κάνει τέσσερα παιδιά, γιατί κάθε είκοσι χρόνια στατιστικά έχουμε πόλεμο. Δύο από αυτά να πέφτουν στο Πεδίο της Τιμής και τα υπόλοιπα να συνεχίζουν την Ράτσα.

«Πόλεμος είναι ο φόρος αίματος, τον οποίον υποχρεούνται να δίδουν τα έθνη δια να έχουν το δικαίωμα να ζήσουν», έχει γράψει Ο Κλαούζεβιτς.

Το δόγμα του μη-πολέμου που ευαγγελίζεται ο πρώην Τροτσκιστής Πρωθυπουργός είναι δόγμα μελλοντικού θανάτου του λαού μας. Στρατός φιλειρηνικός με την Τουρκική απειλή, και την Σλαυική ακόμα γιατί όχι, πάνω από την Πατρίδα μας, στρατός φιλειρηνικός κάτω από αυτές τις συνθήκες ισοδυναμεί με μανία αυτοκαταστροφής. Για να χτιστεί όμως ένας Στρατός ικανός να κρατήσει στα στιβαρά του χέρια το μέλλον της φυλής απαιτείται πρώτα απ' όλα ένας λαός περήφανος, δυνατός, υγιής μέσα από τα σπλάχνα του οποίου θα γεννηθεί αυτή η Δύναμη και απαιτείται επίσης και ένας άλλος Στρατός μαχητών της πένας που θα σταλάξουν στις καρδιές την φλόγα και τον ενθουσιασμό για την δημιουργία μιας Νέας Ελλάδας.

Όσο κι' αν σήμερα τα πάντα είναι αντίθετα σε μία τέτοια προοπτική, όσο και αν η λογική στέκει αδυσώπητη απέναντι σε μία τέτοια εξέλιξη, πρέπει, έχουμε καθήκον να πιστεύουμε και να αγωνισθούμε για να διαδραματίσει και πάλι ο Ελληνισμός τον κοσμοϊστορικό του ρόλο.

— Η Νέα Ελληνική Πολιτεία πρέπει να είναι εκείνη η Δύναμη, που θα σταθεί πρωτοπόρος και σημαιοφόρος στον Αγώνα των λευκών ανθρώπων για μια ΝΕΑ ΤΑΞΗ πραγμάτων, στον Αγώνα της Νέας Ευρώπης για ένα κόσμο χωρίς μπολσεβίκους και καπιταλιστές, για ένα κόσμο απηλλαγμένο από την κυριαρχία του οικονομικού δόγματος.

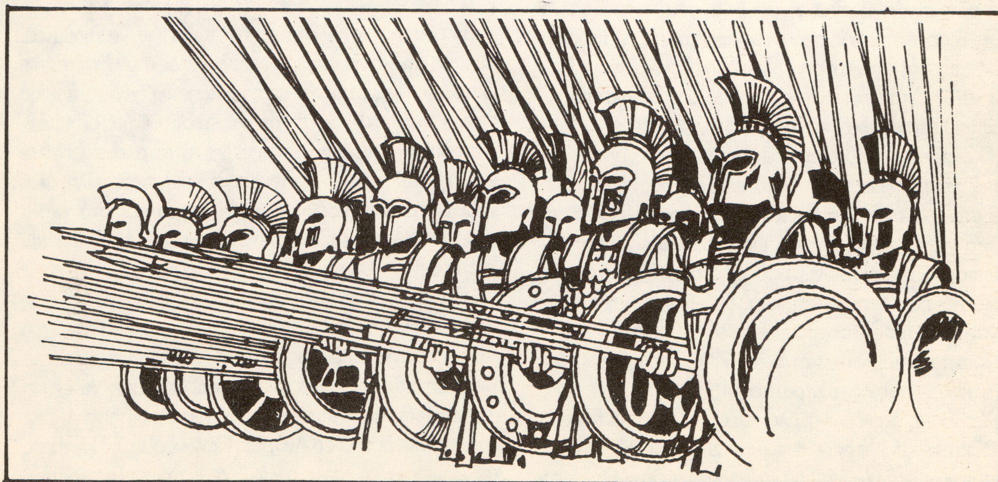
— Η Νέα αυτή Ελληνική Πολιτεία στην σκληρή και δημιουργική αυτή προσπάθεια πρέπει να έχει απαραίτητα σαν αμετακίνητα και ακλόνητα στηρίγματα δύο δυνάμεις: Τον Στρατό και την Παιδεία. Γι' αυτό και είναι αναγκαίο και βασικό γι' αυτό τον Αγώνα να δημιουργηθούν πρώτα οι Νέοι Στρατιώτες και οι Νέοι Δάσκαλοι της Πατρίδας. Οι Νέοι Στρατιώτες, από τους οποίους μέσα από αίμα και θυσίες, θα γεννηθούν οι Νέοι Ήρωες του Ελληνισμού. Και οι Νέοι Δάσκαλοι, οι Νέοι Παιδαγωγοί - φιλόσοφοι και καλλιτέχνες, που θα διδάξουν απ' αρχής μακριά από το παραμορφωτικό πρίσμα των σημερινών καιρών, που θα διδάξουν απ' αρχής την Ελληνική Παιδεία και θα δημιουργήσουν επίσης την Νέα Παιδεία, τον Νέο Ελληνικό Πολιτισμό, σαν γνήσια συνέχεια του Αρχαίου και του Μεσαιωνικού Αυτοκρατορικού Πολιτισμού.

— Αυτό είναι το όραμα, αυτός θα πρέπει να είναι ο πόθος κάθε Έλληνα Πατριώτη και όσο γι' αυτούς, που μιλούν για αντιρρήσεις συνειδήσεως, για δικαιώματα και καταπίεση στο στρατό, όσο γι' όλους αυτούς τους δειλούς και απόλεμους φιλειρηνιστές, γι' όλους αυτούς τους απάτριδες κοσμοπολίτες δεν πρέπει να υπάρχει θέση στη αιματοβαμμένη και γεμάτη κόκκαλα στρατιωτών Πατρίδα μας.

Στην Ελλάδα, όπου την ιστορία της κοσμούν Θερμοπύλες, Μαραθώνες, Σαραντάπορος, Ματζικέρτ, Αφιόν Καραχισάρ, στην Ελλάδα των Πολεμιστών και των Ηρώων δεν έχουν θέση οι ριψάσπιδες.

— Νέοι Στρατιώτες και Νέοι Δάσκαλοι πρέπει να είναι τα στηρίγματα του Νέου Ελληνισμού, πρέπει να είναι η Νέα Αριστοκρατία της Ράτσας, που θα συνεχίσει τη δοξασμένη Ιστορία του γενναίου Λαού μας.

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ήμουν στο σπίτι τ' ορφανό βοήθεια μονάχη.
Κ' έφεδρος είμαι· δε με μέλει.
Έτρεξ' αμέσως 'ς το στρατό μ' ολόθερμη ψυχή,
Γιατί η πατρίς, αυτή το θέλει.

Λιγοθυμά η δόλια μου η αγαπητικιά
Από τη λύπη· «Συλλογίσου
Πως μιαν αγάπη μ' άρπαξε, μικρούλα μου γλυκειά,
Πλειό σιδερένια απ' τη δική σου!».

Μέσ' ς τη σκηνή μ' άλλους πολλούς κάθε νυχτιά περνά,
Κ' έχω κρεββάτι μου το χώμα·
Αλλά για την πατρίδα μου κοιμούμαι μια χαρά
Κι' απάνου 'ς τα μαχαίρια ακόμα.

Ένας λοχίας μου μιλά λόγι' άδικα, βαρειά,
Που άναψα· Τι ευτυχία
Πού της πατρίδος την τρανή φαντάστηκα θωριά!
Ξεχνώ τα λόγια του λοχία.

Ο λοχαγός μου μ' έβαλε 'ς τη φυλακή ξανά
Ολόκληρη δεκαμερία·
Πατρίς, ας είσ' ελεύθερη, κ' εγώ παντοτεινά
Ας χάσω την ελευθερία!

Πως άλλαξα κι ασχήμισα πολύ, μου είπε μιά,
Έτσι ντυμένος στρατιώτης·
Κι αν είν' αλήθεια, η πατρίς με τέτοιαν ασχημιά
Με καμαρώνεις 'ς το πλευρό της.

Με τ' όπλο 'ς τα γυμνάσια 'ξοδεύω τον καιρό
Και σβύνω απ' τον πολύν ιδρώτα,
Μα δεν φροντίζω· να σε ιδώ, πατρίς μου, καρτερώ
Αναστημένη 'σαν και πρώτα.

με τ' όπλο 'ς τα γυμνάσια γυρίζ' ολημερίς.
Τώρα ιδρώτα μόνο χύνω,
Μα πότε και το αίμα μου θα τρέξη, ώ πατρίς;
Τότε θα ειπώ: κάτι σου δίνω!

ΕΒΡΑΙΟΣ, Ο ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΟΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Στο 3ο κεφάλαιο της Ιδεολογικής Διακηρύξεως υπό τον τίτλο: «Εβραίος, το παράσιτο του Πολιτισμού» θίγονται τα ακόλουθα θέματα:

1. Εβραίος, ο παρασιτικός υπονομευτής των Αξιών του Πολιτισμού.
2. Η εβραϊκή αντίληψη της ζωής μέσα στην Ιστορία.
3. Ο Ιουδαιο-Χριστιανισμός και η Θρησκεία της Ευρώπης.
4. Ο Εβραίος και ο Ελληνικός Τρόπος Ζωής.
5. Ο Φιλελευθερισμός και ο Μαρξισμός, εκφυλισμένα αποκυήματα της ιουδαϊκής μήτρας.
6. Εβραίος, ο δυνάστης των Λαών.

Στο κεφάλαιο αυτό αποκαλύπτεται ο ρόλος του Ιουδαϊσμού ως του κατ' εξοχήν εκφυλετικού παράγοντος των αξιών της ιστορικής ζωής των ευρωπαϊκών Λαών.

1. ΕΒΡΑΙΟΣ, Ο ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΟΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, θεωρούμε τον Εβραίο ως τον κατ' εξοχήν παρασιτικό υπονομευτή των Αξιών του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Οι αντίπαλοί μας μας κατηγορούν αντιθέτως, ότι επινοήσαμε ένα «ιστορικό εχθρό» για να στρέψουμε εναντίον του το μίσος των λαών, ώστε να τους καταστήσουμε άβουλα υποχείρια της προπαγάνδας μας, αποπροσανατολίζοντας το ενδιαφέρον τους για τα κοινωνικά προβλήματα και υποκαθιστώντας το με ένα δήθεν «νοσηρό» ρατσισμό. Οι κατηγορίες αυτές των αντιπάλων μας δεν είναι απλώς απελπιστικά αντιστόρητες είναι κυρίως υποβολιμιαίες και εκτοξεύονται εκ του πονηρού, για να πλήξουν τον Εθνικοσοσιαλισμό, υποβιβάζοντάς τον στο επίπεδο μίας ιδεολογίας μίσους, προϊόντος ταπεινών ενστίκτων.

Ιδεολογίες μίσους όμως είναι μόνο οι ιδεολογίες των αντιπάλων μας. Μίσους κοινωνικού, πολιτικού, ταξικού, μίσους που εκτρέφεται στην κοινή ρίζα αυτών των ιδεολογιών, ακριβώς επειδή η ρίζα αυτή έχει τυπικά εβραϊκά χαρακτηριστικά.

Τί είναι λοιπόν ο Εβραίος και γιατί είναι ο αιώνιος υπονομευτής των πολιτιστικών αξιών του Αρίου Δημιουργού;

Κατ' αρχάς οφείλουμε να αποσαφηνίσουμε την τραγική παρανόηση που σκόπιμα έχει καλλιεργηθεί σε μεγάλο τμήμα των ευρωπαϊκών Λαών. Η ονομασία «Εβραίος» αποδίδει την **φυλετική ταυτότητα** του Ιουδαϊκού Λαού, τόσο της παγκόσμιας διασποράς, όσο και του κράτους του Ισραήλ. Η αντίστοιχη εθνική, ιδεολογική, θρησκευτική του ταυτότητα αποδίδεται από το όνομα «Ιουδαϊσμός», ενώ ο Εβραίος κάτοικος του Ισραήλ, λέγεται Ισραηλίτης.

Οι ιδεολογίες του κυρίαρχου συστήματος όμως, έχουν επιβάλει σήμερα στη συνείδηση των ανθρώπων την ταύτιση των όρων Εβραίος και Ιουδαίος. Έτσι, με σκοπό την φυλετική διάβρωση των Ευρωπαϊκών Λαών, οι δύο όροι έχουν συγχωνευτεί, ώστε να είναι εν χρήσει ο πρώτος, αλλά με την ανώδυνη σημασία του δεύτερου. **Ξεκαθαρίζουμε συνεπώς άπαξ δια παντός ότι ο όρος «Εβραίος» υποδηλώνει φυλετική καταγωγή και όχι θρήσκευμα.**

Ο Εβραίος είναι το αποκύημα αλλεπαλήλων επιμειξιών της φυλετικής πανσπερμίας, που εμφανίστηκε στην Εγγύς Ανατολή, δηλαδή στο γεωγραφικό χώρο όπου διασταυρώθηκαν και αναμείχτηκαν φύλα και των τριών κυριότερων φυλών, της Λευκής, της Μαύρης και της Κίτρινης. Προϊόν αυτής της αναμείξεως υπήρξε ένας γενικευμένος φυλετικός τύπος ο Σημιτικός. Ως κλάδος του Σημιτικού φύλου, αποκρυσταλλώθηκε με την πάροδο του χρόνου ένας φυλετικός τύπος με εντελώς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και ξεχωριστή ταυτότητα που αποτέλεσε την Εβραϊκή φυλή.

Ο Εβραίος είναι φορέας ορισμένων βιοψυχικών χαρακτηριστικών εκ φυλετικών καταβολών τέτοιων, που του επέτρεψαν όχι μόνον να επιβιώσει δια μέσου ιστορικών θυελλών αλλά και να διατηρήσει ανόθευτη την ταυτότητά του, παρά το γεγονός, ότι ουδέποτε δημιούργησε δική του πατρίδα, αλλά

πάντοτε οικειοποιείτο τις πατρίδες και τον ζωτικό χώρο άλλων λαών.

Τα βιοψυχικά χαρακτηριστικά του Εβραίου είναι τέτοια, που δικαιολογημένα μας επιτρέπουν να του απονείμουμε τον τίτλο του ιστορικού παράσιτου κατά το ανάλογο του φυσικού παράσιτου.

Δεν μπορεί να ζει σε μια πατρίδα, αντίθετα θέλει να εγκαθίσταται παρασιτικά στις πατρίδες των άλλων λαών απομυζώντας την ικμάδα τους χάριν της δικής του επιβίωσης. Ως παράσιτο, εγκλιματίζεται εύκολα στις ιδιαίτερες ιστορικές, κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες των άλλων λαών και γνωρίζει να τις διαστρέφει προς όφελός του.

Προσκολλάται σαν βδέλλα στον εθνικό και κοινωνικό κορμό του λαού τον οποίο προσβάλλει, από όπου είναι δυσεκρίζωτος και καταπνίγει τις δημιουργικές του δυνάμεις.

Ως παράσιτο, εγκαταλείπει εγκαίρως την κοινωνία που απομυζά, όταν αυτή τείνει στον μαρασμό και μεταναστεύει σε άλλη για να συνεχίσει το έργο του.

Οι παραπάνω ιδιότητες των Εβραίων δεν είναι επινοήσεις ημών των Εθνικοσοσιαλιστών, αλλά πραγματικότητες που η μελέτη της Ιστορίας περίτρανα αποδεικνύει. Δεν θα αναφερθούμε σε ιστορικά παραδείγματα για να μη κουράσουμε τον αναγνώστη. Απλά θα θέσουμε ένα ερώτημα: Είναι γνωστό, άλλωστε και οι ίδιοι οι Εβραίοι το ισχυρίζονται, ότι τα τελευταία 3000 χρόνια τουλάχιστον, όλοι οι γνωστοί λαοί της ιστορίας καταδίωξαν τους Εβραίους που επεχείρησαν να διαβρώσουν τις κοινωνικές δομές τους. Όλοι αυτοί οι λαοί είχαν άδικο και οι «κακόμοιροι», κατατρεγμένοι εβραίοι το δίκιο; Εμείς απαντάμε αδίστακτα, όχι. Καθένας από τους λαούς αυτούς, πολεμώντας τον Εβραίο που είχε διεισδύσει στον ζωτικό του χώρο, απλά υπάκουε στο ένστικτο της φυλετικής και πολιτιστικής του αυτοσυντηρησίας. Επομένως, χιλιετηρίδες πριν εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές «επινοήσουμε» τον ιστορικό μας εχθρό και «στρέψουμε» εναντίον του το μίσος των λαών, δεκάδες λαοί, κατεδίωξαν τους Εβραίους υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα του πολιτισμού τους.

Ο Εβραίος, επεδίωξε και επιδιώκει την παγκόσμια κυριαρχία διαβρώνοντας τις κοινωνικές δομές και τις πολιτιστικές αξίες των Αρίων Λαών. Η Προσπάθεια του αυτή είναι ιδιαίτερα μεθοδική, απόλυτα σύμφωνη με την παρασιτική φύση του. Ποτέ δεν προκάλεσε μια κατά μέτωπο σύγκρουση με τις Άριες κοινωνίες που θέλησε να διαβρώσει. Αντίθετα φρόντιζε, πάντα με την ανοχή τους, να εγκαθίστανται σ' αυτές και να τις εκφυλίζει, μπολιάζοντας τες με τις νόθες απαξίες του. Σκοπός του, να τις υπονομεύσει εκ των ένδον.

Έτσι, ακολουθώντας το ένστικτό του, κατέστη αρχικά ο απανταχού της Ιστορίας διεθνιστικός, οικονομικός παράγων. Αναγόρευσε σε θεό το υλικό κέρδος, και σε θρησκεία την οικονομία. Κατέστη σταδιακά ο αποκλειστικός δανειστής και τοκογλύφος των Ευρωπαϊκών Λαών συσσωρεύοντας πακτωλό πλούτου από την εκμετάλλευση των αναγκών τους. Σε κάθε εμπορική συναλλαγή ήταν πάντα παρών. Ο Εβραίος επινόησε την αγοραπωλησία του χρήματος, δηλαδή τον τόκο. Αυτή η επινόηση είχε καταλυτική σημασία στην υποδούλευση του Αρίου Δημιουργού, που αδυνατώντας να κατανοήσει την σημασία της, έπεσε στην παγίδα της ατέρμονος οικονομικής εξάρτησης από τους εβραίους πιστωτές του. Ο Εβραίος δεν πολέμησε ποτέ. Απλά πλούτιζε εκμεταλλευόμενος οικονομικά τις ανάγκες των εκάστοτε εμπολέμων.

Αφού κατέστη ο αφανής κυρίαρχος των Αρίων κοινωνιών έχοντας στην κατοχή του τον υλικό πλούτο, μεθόδευσε το δεύτερο και αποφασιστικό βήμα του που ήταν η πολιτική κυριαρχία. Έτσι δημιούργησε τον μαζάνθρωπο. Ο Μαζάνθρωπος, είναι ο χυδαίος, αγοραίος άνθρωπος, ο φυλετικά εκφυλισμένος και ιστορικά αδιάφορος. Είναι ο ισοπεδωμένος, ομοιόμορφος άνθρωπος της φυλετικής πανσπερμίας, που δεν έχει ιστορικές και πολιτιστικές ρίζες ούτε εθνική ταυτότητα. Συνεπώς δεν ενδιαφέρεται να έχει ούτε ιστορική αποστολή. Το μόνο που τον ενδιαφέρει, είναι η ιδιοτέλεια, ο ατομικός ωφελισμός και η υλική του καλοπέραση. Αυτός ο χαυνωμένος ανθρώπινος τύπος που κατακλύζει σήμερα τις κοινωνίες μας είναι το ιστορικό δημιούργημα του Εβραίου. Ο μαζάνθρωπος είναι συνάμα υποχείριο και άβουλο όργανο του Εβραίου, διότι επιζητώντας απλά και μόνο τον υλικό πλουτισμό εξαρτάται απόλυτα από τις ορέξεις εκείνου που τον κατέχει. Δια του Μαζάνθρωπου ο σατανικός Εβραίος διέφθειρε την πολιτική νοθεύοντας τα αριστοκρατικά πολιτεύματα και αναγορεύοντας σε υπέρτατη πολιτική αξία το είδωλο της δημοκρατίας, δηλαδή της κυριαρχίας, του χαυνωμένου από την δίψα του υλικού ωφελιμισμού μαζάνθρωπου πάνω στον εκλεκτό δημιουργό. Ο μαζάνθρωπος είναι ο εκλεκτός της δημοκρατίας. Αλλά ο μαζάνθρωπος αντιλαμβάνεται όλες τις αξίες ως αξίες αγοράς, δηλαδή αποτιμώμενες με χρήμα και υλικό κέρδος. Η Τιμή, η Αξιοπρέπεια, ο πολιτιστικός μόχθος του Αρίου ανθρώπου και όλες οι Αξίες του, είναι για τον μαζάνθρωπο ισοπεδωμένες αξίες αγοράς, δηλαδή εξαγοράσιμες με υλικό κέρδος, από εκείνον που κατέχει τον πλούτο και άρα μπορεί να τις εξαγοράσει, δηλαδή τον Εβραίο. Να λοιπόν πώς ο Εβραίος εκφύλισε τις παραδοσιακές αξίες του πολιτισμού μας και σταδιακά κατέστη εκμεταλλευτής και δυνάστης των Λαών μας. Ο Αγώνας άρα εναντίον του δεν είναι υποκίνηση φυλετικού μίσους, ούτε άδικος κατατρεγμός. Είναι ο δίκαιος αγώνας του εκμεταλλευόμενου εναντίον του εκμεταλλευτή του και είναι επαρκώς θεμελιωμένος στην Ιστορία.

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΠΕΤΡΑΛΩΝΩΝ

Είναι γνωστή στους αναγνώστες του περιοδικού μας η ξεκάθαρη θέση που έχουμε σχετικά με το φυλετικό ζήτημα καθώς και οι απόψεις μας σχετικά με την φυλετική ταυτότητα του Ελληνικού Λαού, ζωντανού φορέα του Έθνους μας. Σαφής είναι επίσης η προσπάθεια που καταβάλλουμε διαρκώς για την ενημέρωση του Λαού για τις Φυσικές και Ιστορικές Αλήθειες και γύρω από τα σκόπιμα περιθωριοποιημένα Εθνοφυλετικά ζητήματα. Προσπάθεια που περιορίζεται μοιραία από τα πενιχρά υλικά μέσα μας.

Έτσι θεωρούμε καθήκον μας να θίξουμε μερικές ψευδαισθητωσικές και παραισθητωσικές ακούσιες ή εκούσιες πλάνες που εξαπολύονται σ' ένα νέο γύρο βιασμού της συνείδησης του Λαού, από ποικίλους σκοτεινούς κύκλους. Κύκλους που προωθούν «αναδελφικές», «αυτόχθονες», αντιευρωπαϊκές και απομονωτικές φαντασιώσεις σχετικά με την προέλευση του Ελληνικού Λαού.

Άλλοτε ωθούμενοι από παραληρηματικές μεγαλομανιακές ιδέες μουσειακού σωβινισμού (στην καλύτερη περίπτωση) άλλοτε επιχειρώντας να «καπελώσουν» τους απληροφόρητους νεοέλληνες για λόγους κομματικών συμφερόντων και ιδεολογικής ζέσης, μεταδίδοντάς τους κίβδηλα οράματα (σύνηθες σημείο των καιρών). Σε αγαστή σύμπνοια (εκούσια ή ακούσια) επαγγελματίες και ερασιτέχνες «Εθνικόφρονες» μαζί με παροπλισμένους ή ενεργούς Διεθνιστές πράκτορες εκδίδουν, συζητούν και προπαγανδίζουν ποικιλώνυμες ασάφειες και ημιαλήθειες με έναν κοινό τόπο: δεν υπήρξε Αρία Φυλή ή κι' αν υπήρξε οι Έλληνες δεν ήσαν ποτέ Άριοι κι' ο πολιτισμός όπως τον αντιλαμβάνεται ο Λευκός Άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε από τους Αρίους.

Βέβαια λόγω του περιορισμένου μεγέθους του περιοδικού μας θα περιοριστούμε και πάλι σε μία απανθισματική κριτική ματιά, θέτωντας συνάμα και κάποιες θεμελιώδεις βάσεις σπερματικής αμφισβήτησης.

Και πρώτα πρώτα μία ματιά στον απολογητή του πετραλωνικού Σπηλαιανθρώπου Αρη Πουλιανό (ο οποίος από το 1961 με την Ελληνική έκδοση του βιβλίου του για την προέλευση των Ελλήνων ξεκινάει μία μακριά πορεία «διαφώτισης» του Λαού μας, πορεία που συνεχίζει ως τα τώρα με ευκαιριακές διαλέξεις ακόμα και σε Δεξιούς).

Ο μαθητής αυτός του Μπολσεβίκου καθοδηγητή Ντεμπέτς (στον οποίο και αφιερώνει το βιβλίο του) είναι ο συγγραφέας του μοναδικού επιστημονικοφανούς βιβλίου με αυτό το περιεχόμενο. Χρησιμοποιώντας το άφθονο και πρόθυμα διαθέσιμο βιβλιογραφικό και σκελετικό και άλλο συναφές υλικό του Ινστιτούτου Εθνογραφίας της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ και τις παρεχόμενες ερευνητικές διευκολύνσεις των Σοβιετικών Μπολσεβίκων συναδέρφων του, τολμάει (sic) στα 1960 να ασχοληθεί όσο μπορεί πληρέστερα με τα «Προβλήματα ανθρωπολογίας της Ελλάδας».

Ευθυγραμμισμένος με την μαρξιστική ορθοδοξία και την τότε κυρίαρχη Σταλινική έκφρασή της, αντλώντας «διδάγματα» κυρίως από τον δάσκαλό του Ντεμπέτς, κι' απ' τους Γιάρχο, Ρογγίνσκη, Λεβίν (Μπολσεβίκους Εβραίους) ή απ' τους Boas, Shapiro, Montagu (Δυτικούς Εβραίους) σ' όλο το αληθινά καλογραμμένο δομικά βιβλίο, του ανατρέπει εκ του ασφαλώς, επιφοιτημένος με αντιναζιστικό μένος, κάθε άμεσο ή έμμεσο απολογητή της Αρίας Ινδοευρωπαϊκής καταγωγής μας (και απολογητές της Αλήθειας έχει πολλούς σαν Επωνυμικές αναφορές ή περιληπτικές υπομνήσεις το βιβλίο του). Αφού λοιπόν ευσυνείδητα και προσεκτικά επιλέγει βολικές αλήθειες, σταχυολογεί αβλαβείς αντιθέσεις, επικρίνει λογοκριμένους αντίλογους και έξυπνα προβαίνει σε θεωρητικούς αυτοσχεδιασμούς πασπαλισμένους με στατιστική και ανθρωπομετρία... ευτυχώς μας χαρίζει το σωτήριο μήνυμα: ότι είμαστε συνέχεια του πολιτισμού: «... όλων των φυλών και λαών που κατοίκησαν στο χώρο της Ελλάδας σ' όλους τους καιρούς». (!!!)

Έτσι εμείς οι επαίτες της έρευνας και της Αλήθειας μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι για την Ελληνικότητα μας. Βέβαια για να αποκαταστήσουμε ένα χιλιοστομόριο της πραγματικότητας με την ευκαιρία αυτού του μικρού κειμένου, το ίδιο συμπέρασμα πολύ πιο ξεκάθαρα και νωρίτερα είχε και ο Charles Karlton Coon στο βιβλίο του «Races of Europe» — 1938 σελίς 142-146 (αναφέρομαι μόνο στον Κουν σαν Εγγλέζο και μη Εθνικοσοσιαλιστή έχοντας δοσμένη την ειρωνία του Μαρξιστή «συμπατριώτη» μας σε βάρος του Κουν (στην σελίδα 107, στίχος 33) δλδ σε βάρος του μη Έλληνα, έμμεσου Αριανιστή που «βλέπει» κατά τον Πουλιανό θεογέννητους κατακτητές στα κρανία της Υστεροελλαδικής. Ο Πουλιάνος (sic) που δηλώνει πως από την θεωρία της βόρειας ράτσας που δημιούργησε τον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό δεν έμεινε... «πέτρα πάνω στην Πέτρα», (γιατί βέβαια και ο δάσκαλός του Ντεμπέτς την... ξεσκέπασε). Έτσι με το συγκροτημένο βιβλίο του ο νυν γηραλέος Μαρξιστής «επιστήμονας» προσπαθεί να μας απαλλάξει από το άγχος και την ντροπή της πιθανής συνείδησης και περηφάνιας μας για την Αρια καταγωγή, του ασύγκριτου πολιτισμού και του Μεγάλου Λαού μας.

Βέβαια δεν έχουμε την πολυτέλεια μιας διασκέδασης, μ' όσα φανερά ή κρυμμένα στέκουν για κριτική και σχολιασμό στο βιβλίο του Πουλιανού. Εξάλλου δεν βλέπουμε την

διακίνηση των ιδεών όπως οι αριστεροί ή δεξιοί Δημοκράτες(;) και έτσι δεν θα κάνουμε ποτέ διάλογο με ένα τέτοιο ΄Ανθρωπο (δεν γράφουμε ΄Ελληνα) που πράγματι ο φανατισμός του ήταν (και μάλλον παραμένει) παροξυντικός. Απλά παραθέτουμε σαν επίμετρο της επιπολής αναφοράς μας ένα... μνημειώδες σημείο όπου κρίνει τον Αντζελ (ο οποίος κρίνει τον Αριανιστή Γιούντερ για την εκλεκτή νορδική αριστοκρατία, αιτία όλων των ελληνικών επιτυχίων) γιατί ο Αντζελ (λέει ο Πουλιανός) κάνει το λάθος του «βιολογισμού» και εξηγεί τις επιτυχίες της κλασσικής και Ρωμαϊκής περιόδου σαν αποτέλεσμα επιμειξίας.

Για τον Πουλιανό καμιά γενετικοκληρονομική πραγματικότητα δεν έχει θέση, διότι: «Την κίνηση της κοινωνίας προς τα εμπρός την καθορίζουν περισσότερο από κάθε άλλο οι παραγωγικές δυνάμεις και οι παραγωγικές σχέσεις». Τί περισσότερο να αναφέρουμε εν τάχει για τον «επιστήμονα». Αν είχε ανακοινώσει το 1930 τα περί συνεχείας εξέλιξης από Σπηλαιάνθρωπο Πετραλώνων πορίσματα, θα πιστεύαμε εύκολα πως μίλησε ο δυστυχής Σπηλαιάνθρωπος γιατί τον ανέκρινε η Σταλινική N.K.V.D. Είναι πιο πιθανό από την, εκ του ασφαλούς περιφρόνηση του Αρη Πουλιανού για όσα έγραψαν επιστήμονες όπως ο Φύρστ, ο Μπλέτζεν, ο Ζαμπόροβσκι, ο Σουμάχερ, ο Μάγερ, Ο Ρόζεμπεργκ, ο Γκύντερ, ο Κουν, ο Μαϊρς και τόσοι άλλοι. Γιατί όμως είναι πρόδηλο, για ανθρώπους όπως ο Πουλιανός τα περιοδικά Revue Anthropologique, Lunds Universitets Arsskrift, Zeitschrift fur Morpfologie und Anthropologie, Bulletin de la Societe d᾿ Anthropolagie, Verhandlungen der Gesselschaft fur Physische Anthropologie, ήσαν Ρατσιστικά, Ναζιστικά και επικίνδυνα και έπρεπε να κλείσουν ή να προσκυνήσουν μιας και δεν δεχόντουσαν την Μεταπολεμική Ετυμηγορία και τις αηδίες των Εβραιοκίνητων μικρονοϊκών. ΄Οσον αφορά τους ημιμαθείς και ανοϊκούς ζηλωτές του σπηλαιανθρώπου (ή σπηλαιοπιθήκου μιας και δεν πεισθήκαμε όλοι ότι ήταν γνήσιος Sapiens από τα πενιχρά σκελετικά του διαπιστευτήρια) αφού νοιώθουν τόσο εξαρτημένοι από αυτόν για να είναι υπερήφανα «ανάδελφοι», εμείς οι ΄Ελληνες Εθνικοσοσιαλιστές και Ευρωπαϊστές δίχως ίχνος μισαλλοδοξίας τους συνιστούμε το εξής: να ανακαλύψουν τους Γάλλους ομοϊδεάτες τους που θεωρούν εαυτούς απογόνους του προμογγολίδα Σανσελάϊου Ανθρώπου ή του προνεγρίδα Γκριμάλντιου τύπου και να κάνουν παρέα. Υπήρξαν τόσες ποικιλίες Ανωτέρων Παλαιολιθικών (Asselar, Boskop, Tzitzikana, Kugsma, Florisbad, Mistkraal, Predmost, Πεκίνου, Wajam...) Είναι δυνατόν να επεβίωσε και το Made in Greece ανάλογό τους.

Αιδώς Αχρείοι! Ας πάψει η φαλκίδευση της αλήθειας, όποιος κάτοικος της χώρας νοιώθει εκβλάστηση του οιουδήποτε Homo primigenius «απιθίτω ες κόρακας». Ευελπιστούμε δε ότι ο Πουλιανικός Eurantnropus Petralonensis θα έχει την τύχη του Eoanthropus Dawsoni (Eoanthropus Dawsoni αποκλίθηκε ο φανταστικός πρωτόγονος ανθρώπινος τύπος, που πλάστηκε από τον ημιμαθή ενθουσιασμό, την επιστημινοκοφανή άγνοια και την επιδειξιομανή υπεροψία ωρισμένων ανθρώπων, με αφορμή την ανεύρεση ενός τεμαχίου σπλαγχνικού κρανίου και ωρισμένων συγκριμμάτων προσωπικού κρανίου ενός... ζώου. Αυτό το ταλαίπωρο μυρηκαστικό του Piltdown παραλίγο, από θέρμη και ξύλο κάποιων ανοϊκών, να έπαιρνε θέση στο κρίκο της ανθρώπινης εξέλιξης. ΄Οσον αφορά τους ΄Ελληνες με την όποια υπολειπόμενη συνείδηση, που πλέουν στον ωκεανό της απο - και παρα - πληροφόρησης τους θυμίζουμε τί έγραψαν οι «ομοτράπεζοι» του Πουλιανού δια Καλάμου Γ. Ζέβγου (αρχιπροδότη Μπολσεβίκου) το 1944 και 1946 στην «Σύντομη Μελέτη της Νεοελληνικής Ιστορίας» και «Οι ΄Ελληνες και οι Βόρειοι Γείτονες» όπου συλλήβδην ο Λαός μας κρινόταν σαν Σλαβικό μείγμα).

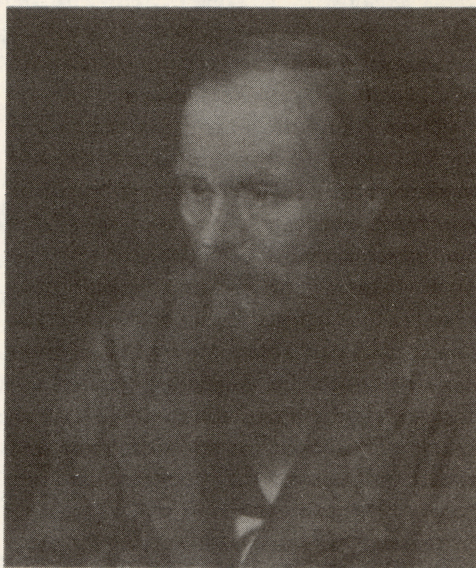
Αρκετά κατατριβήκαμε με τεχνητές αλήθειες, είμαστε βέβαιοι πως αργά ή γρήγορα θα λάμψει η Αλήθεια και ο Λαός μας μαζί με τους Αδελφούς Λαούς της Ευρώπης, όντας θρεμμένοι με το ίδιο Αίμα και της ίδιες Αξίες, θα ξαναπάρουν την θέση τους στην Ιστορία. Μακρυά από αφορισμούς της Unesco και των Εβραίων της. Γνωρίζουμε τον δυσβάσταχτο φόρτο μας γιατί έχουμε πικρή επίγνωση της Αλήθειας που προασπίζουμε, της Αλήθειας του Αίματος και της Ιστορίας, που βάλλεται από τους μισάνθρωπους και τους κιβδηλοποιούς. Γιατί δεν χρειάζεται ούτε και είναι δυνατό ο μέσος ΄Ελληνας του σήμερα να γνωρίζει Ανθρωπολογία για να καταλάβει το βάθος της Αποσιώπησης και τους Ψεύδους. Δεν είναι απαραίτητο να ξέρει κανείς γι τον Ορεοπίθηκο Bamboli, το κρανίο του Swanscombe, το κρανίο του Modjokerto, ... τον Gustav Schwalbe, τον Biasutti, τις γνώμες του Gustav Kossina, ή τις απόψεις του Djeganowk για να καταλάβει. Είναι αρκετό ο εγγράμματος ΄Ελληνας να διαβάσει απροκατάληπτα το εδάφιο «Οι Ινδοευρωπαίοι», στην «Ιστορία του Ελληνικού ΄Εθνους» - Α΄ τόμος Προϊστορία και πρωτοιστορία - σελίς 357, όπου περίτρανα αναφέρεται η κοινή φυλετική και όχι μόνο γλωσσική καταγωγή, των Ευρωπαϊκών λαών άσχετα με τις φαινοτυπικές «Ιστορικές» τους ποικιλίες. Αναγνώστη:

Η ελληνική Ιστορία είχε πολλούς διαστροφείς πομπούς και άφθονους ημιμαθείς δέκτες. ΑΡΚΕΙ! Για την ευτυχία του Λαού και την Εθνική Αξιοπρέπεια, ΑΓΩΝΑΣ για την ΑΛΗΘΕΙΑ! Θα επανέλθουμε σύντομα στο ανεξάντλητο και θαυμαστό αντικείμενο.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΡΟΓΚΑΣ

ΦΙΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ

Άγνωστες πτυχές του έργου του

Από τους μεγαλύτερους Ρώσσους συγγραφείς ο Ντοστογιέφσκι (1821-1881), είναι ιδιαίτερα αγαπητός και στο ελληνικό κοινό. Όλοι έχουμε διαβάσει κάποιο από τα έργα του όπως το «Έγκλημα και Τιμωρία» ή το «Αδελφοί Καραμαζώφ», το «Ο Παίκτης», ή άλλα λιγώτερο γνωστά. Σ' αυτά φαίνεται η αγάπη του για την χώρα του αλλά κυρίως για την ζωή των απλών ανθρώπων της, των γεωργών και των τεχνιτών. Αν και ήτο θερμός πατριώτης, αναμιχθείς σε μία κίνηση ριζοσπαστών συγγραφέων συνελήφθη και κατεδικάσθη εις θάνατον. Ολίγας στιγμάς προ της εκτελέσεως του η ποινή μετετράπη εις τετραετή εξορία στην Σιβηρία. Εμείς θα αναφερθούμε σ' ένα από καλύτερα μα λιγότερο γνωστά (και συχνά λογοκριμένο) βιβλίο του, το «Ημερολόγιο ενός συγγραφέα», όπου λαμβάνει θέση απέναντι στα μεγάλα προβλήματα της εποχής του και μεταξύ αυτών το Εβραικό πρόβλημα. Την εποχή εκείνη ζούσαν στην Ρωσσία 3 εκ. περίπου Εβραίοι, που προήρχοντο κυρίως από αυτούς που είχαν διωχθεί από την Δυτική και Κεντρική Ευρώπη κατά τον Μεσαίωνα, και τους Χαζάρους μια ασιατική φυλή που είχε ασπασθεί τον Ιουδαισμό. Καταφρονώντας την τίμια εργασία απομυζούσαν τους χωρικούς και τους εργάτες με την τοκογλυφία και το εμπόριο του αλκοόλ. Ήταν τόσο το μίσος του Ρώσσικου λαού εναντίον τους ώστε είχαν γίνει ειδικοί νόμοι να τους προστατεύουν αλλά και να περιορίζουν την αρπακτικότητά τους.

Αργότερα ελήφθησαν μέτρα κατά της Εβραικής μετανάστευσης στην Κεντρική Ρωσία· περιορίσθηκαν στην Δ. και Ν.Δ. περιοχή όπου είχαν συγκεντρωθεί και άλλοι ομόφυλοί τους με τα μέτρα της Αικατερίνης της Μεγάλης του 18 αιώνα.

Αυτό βέβαια θεωρήθηκε διωγμός από τους Εβραίους οι οποίοι συνέχεια παραπονούντο διότι δεν τους επιτρέπετο να εκμεταλλεύονται τον λαό της Κεντρικής Ρωσίας. Αυτά τα αδιάκοπα κακομοίρικα παράπονά τους, ώθησαν τον Ντοστογιέφσκι να ασχοληθεί μαζί τους. Στο «Ημερολόγιο ενός συγγραφέα», εκδοθέν το 1877, γράφει: «... Γνωρίζω ότι σ' ολόκληρο τον κόσμο δεν υπάρχει άλλος λαός που να παραπονείται τόσο πολύ για την μοίρα του, αδιάκοπα, σε κάθε του λέξη, σε κάθε του βήμα, για τις ταπεινώσεις τους και για τα μαρτύριά τους.

Θα έλεγε κανείς ότι δεν είναι αυτοί οι ίδιοι που βασιλεύουν στην Ευρώπη, αυτοί που διευθύνουν το εμπόριο και τις πολιτικές υποθέσεις των χωρών».

Ο συγγραφέας που βρέθηκε τόσο κοντά στους Εβραίους και στην συμπεριφορά τους απέναντι στους Ρώσσους, τόσο σαν παιδί στο κτήμα του πατέρα του όπου τους έβλεπε να εκμεταλλεύονται τους αγρότες, όσο και αργότερα στην Σιβηρία όπου είδε την συμπεριφορά τους απέναντι στους άλλους συγκρατούμενους τους, αναρωτιέται τι θα γινόταν αν αποκτούσαν ακόμα μεγαλύτερη δύναμη στην χώρα του: «Ας σκεφθούμε πως θα ήταν η κατάσταση αν στην Ρωσσία δεν υπήρχαν 3 εκ. Εβραίοι αλλά 8 εκ., και μόνο 3 εκ. Ρώσσοι. Τί θα τους

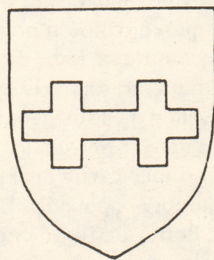
έκαναν και πως θα τους συμπεριφέροντο;

Θα τους επέτρεπαν να αποκτήσουν ίσα δικαιώματα; Μήπως δεν θα τους μεταχειρίζοντο σαν δούλους; Και ακόμη χειρότερα: Μήπως δεν θα τους εξόντωναν όλους; Δεν θα τους σκότωναν μέχρι τον τελευταίο, σε σημείο ολοκληρωτικής εξόντωσης, όπως έχουν συνηθίσει να κάνουν σε άλλους λαούς στα αρχαία χρόνια κατά την διάρκεια της ιστορίας τους;» Αυτά τα προφητικά λόγια έμελλε δυστυχώς να βγουν αληθινά λίγες δεκαετίες αργότερα όταν οι αιματοδιψείς Εβραίοι κομισάριοι, που αποτελούσαν την πλειοψηφία των μπολσεβίκων, κατηύθηναν την σφαγή εκατομμυρίων Ρώσσων. Και ακόμα πιο πρόσφατα, στις μέρες μας, στην συστηματική εξόντωση των παλαιστινίων από το επίσημο πλέον Ισραήλ.

Ο Ντοστογιέφσκι προσδιόρισε σωστά το μυστικό της δύναμης των Εβραίων, στο οποίο οφείλουν την επιβίωσή τους για μια περίοδο 40 αιώνων. Και αυτό είναι, η πίστη που έχουν βαθειά ριζωμένη μέσα τους από την αρχαία εποχή για όλον τον μη Εβραικο κόσμο, σαν κάτι ξένο, εχθρικό και κατώτερο. Και είναι αυτή ακριβώς η πίστη που τους οδήγησε πάντα να δημιουργούν δικές τους κλειστές κοινωνίες μέσα στις χώρες που τους φιλοξενούν. Γράφει ο συγγραφέας: «Μπορούμε να περιγράψουμε μερικά από αυτά τα χαρακτηριστικά που αναπτύσσονται στις κλειστές Εβραικές κοινωνίες: αποξένωση από τους γύρω, θρησκευτικός φανατισμός ενδογαμία, πίστη ότι στον κόσμο υπάρχει μόνο μία εθνική οντότης, η Εβραική, και ότι όλες οι άλλες είναι σαν να μην υπάρχουν. Απομακρύνσου από τα άλλα έθνη και σχημάτισε την δική σου εθνική οντότητα και θα είσαι στο εξής ο εκλεκτός του Θεού! Εξόντωσέ τους ή κάντους σκλάβους ή εκμεταλλεύσου τους. Έχε πίστη ότι θα κατακτήσεις ολόκληρο τον κόσμο και τα πάντα θα σου υποταχθούν. Έχε αποστροφή προς οτιδήποτε και οποιονδήποτε που είναι έξω προς τον τρόπο της ζωής σου. Και αν ακόμα χάσεις την χώρα σου, την πολιτική σου ελευθερία και διασκορπισθείς στα πέρατα του κόσμου ανάμεσα στα άλλα έθνη δεν πειράζει· έχε πίστη σε ότι σου έχει υποσχεθεί κάποτε και για πάντα. πίστευε ότι όλα θα περάσουν, και στο μεταξύ ζήσε, περιφρόνησε, μείνε ενωμένος, εκμεταλλεύσου και περίμενε, περίμενε...».

Σε άλλο σημείο του βιβλίου διαβάζουμε: «Έτσι οι Εβραίοι ευδοκιμούν εκεί όπου ο λαός είναι αμόρφωτος ή υπόδουλος ή οικονομικά καθυστερημένος. Και αντί εκεί να αυξηθεί με την επιρροή τους η στάθμη της εκπαίδευσης, η επιστήμη και το βιοτικόν επίπεδο του λαού — απεναντίας παρατηρείται μεγαλύτερη πτώση και διαφθορά! Ρωτήστε τους πληθυσμούς μας όπου υπάρχουν Εβραίοι. Ποία είναι η δύναμη που τους κινεί τώρα αλλά και αιώνες πριν; Θα λάβετε μία ομόφωνη απάντηση: η ασπλαγχνία. Τόσους αιώνες προοδεύουν διότι δεν νοιώθουν καμμία ευσπλαγχνία για μας παρά μόνο μία δίψα για τα αγαθά των κόπων μας. Η όλη τους δραστηριότητα συνίσταται στο πως θα καταστήσουν υποχείριους τους ντόπιους πληθυσμούς εκμεταλλευόμενοι τους τοπικούς νόμους. Πάντα καταφέρνουν να έχουν καλές σχέσεις με αυτούς τους οποίους οι κάτοικοι εξαρτώνται... Συγκρίνοντας τους με οποιοδήποτε ξένο λαό που βρίσκεται στη Ρωσσία δεν βρίσκεται κανένας να τους συναγωνισθεί ως προς την επιρροή τους και τις διασυνδέσεις τους...»

Το βιβλίο αυτό, τραγικά προφητικό, που γράφτηκε έναν αιώνα πριν από μία κορυφή του πνεύματος, είναι όσο ποτέ άλλοτε επίκαιρο· σήμερα οι Εβραίοι έχουν μεγαλύτερη δύναμη και πλούτη και είναι πολύ πιο κοντά στην ολοκληρωτική κυριαρχία του κόσμου.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΒΑΛΤΙΚΑ ΚΡΑΤΗ

Μικρές ομάδες με Εθνικοσοσιαλιστική ή φασιστική κατεύθυνση — όπως άλλωστε ήταν φυσικό παρελκόμενο της Ευρωπαϊκής Ιστορικής εξέλιξης — παρουσιάστηκαν κατά τον Μεσοπόλεμο στα νεοφανή ανεξάρτητα Βαλτικά κράτη.

Τα περιθωριακά αυτά κόμματα με τον αντισημιτικό εθνικιστικό και αντιμαρξιστικό αγώνα τους δεν πέτυχαν έγκαιρα να μαζοποιηθούν και τέθηκαν γρήγορα στο περιθώριο της πολιτικής ζωής των χωρών τους, είτε γιατί αντιδραστικές ολιγαρχίες με κοντόφθαλμη πλουτοκρατική πολιτική και εβραιοδουλία τα έθεσαν εκτός νόμου (πιστεύοντας ότι είχαν ενναλλακτικές αυταρχικές λύσεις άλλες από την εθνικοποίηση των μαζών) είτε γιατί αστικές κυβερνήσεις κάτω από την πίεση των Μπολσεβίκων και της συνοδοιπορίας τους, αφόπλισαν με διωγμούς και περιθωριοποίηση τα μόνα κόμματα που μπορούσαν να πολεμήσουν τον Μπολσεβικισμό μέσα από μία Ευρωπαϊκή Ενωτική Προοπτική. Αυτή η αντιεθνικοσοσιαλιστική στάση των Βαλτικών κυβερνήσεων κορυφώθηκε και ολοκληρώθηκε ιδιαίτερα μετά την άνοδο του Ε.Σ. κόμματος στην εξουσία του Γ΄ Ράϊχ.

Οι Εσθονοί Εθνικοσοσιαλιστές του Vabadusso Jalaste Liit και το Λιθουανικό κίνημα Ugunkrust διώχθηκαν, θεωρούμενοι σαν εχθροί της «καθεστηκυίας» τάξης. Επίσης τα μαχητικότερα και πιο δραστήρια μέλη της Λιθουανικής Εθνικής Ένωσης Tautininku — που μάλιστα είχε πετύχει να συμμετέχει σε συνασπισμό εθνικής κυβέρνησης το 1926 —εξοντώθηκαν βιολογικά ή φυλακίστηκαν για συνωμοτική δήθεν δράση.

Η στάση του συστήματος και ιδιαίτερα του δεξιού (αστοδημοκρατικού ή αστοδικτατορικού) ήταν παγκόσμια η ίδια, όπως και στις ημέρες μας παραμένει, απαράλλαχτα σκληρή και άδικη ενάντια στις αφυπνιζόμενες εθνικολαϊκές επαναστατικές δυνάμεις. Έτσι έχοντας δεδομένη σήμερα, την δίωξη στην Ρουμανία της «Σιδηράς φρουράς» από τους Εβραιόδουλους Βασιλιά Μιχαήλ και στρατηγό Αντωνέσκου, την διάλυση στην Ουγγαρία του «Βέλος-Σταυρός» και την σύλληψη του Φέρεντς Σαλάζνι από τον Δικτάτορα Χόρτυ καθώς και την διάλυση της Acao Intergralista Brasileira από τους Αμερικανόφιλους Στρατοκράτες, δεν ξενιζόμαστε για τους σφοδρούς διωγμούς και την κήρυξη εκτός νόμου των Βαλτικών κινημάτων. Μάλιστα δε, ξεκαθαρίζει στα μάτια μας ολοκάθαρη η ανάγκη του εβραιοκίνητου κατεστημένου της εποχής που προετοίμαζε ύπουλα τον πόλεμο κι' έτρεμε τις δυνάμεις της Ευρωπαϊκής αναγέννησης, αν ξαναθυμηθούμε τα λόγια του Β. Mussolini στο συνέδριο της Weltnienst το 1938: «.... Αν δεν γίνει πόλεμος ως το 1943 όλη η ελεύθερη Ευρώπη θα είναι Μαύρη, απ' άκρον σ' άκρο». Παρ' όλα όμως αυτά τα συρρέοντα διεθνή δρώμενα, είναι άξια παρατήρησης και στιγματισμού η βλακώδικη αδιαφορία των εργατοαγροτικών στρωμάτων και της εθνικής διανόησης των Βαλτικών κρατών, απέναντι στα σωτήρια, εθνικά και κοινωνικά μηνύματα των συμπατριωτών τους συναγωνιστών μας. Πρόκειται για μία άνευ προηγουμένου ψυχοπνευματική απάθεια και την απότοκό της συναίνεση στις διαδικασίες μπολσεβικοποίησης και υποδούλωσης που ερχόντουσαν ραγδαία. Η ερωτοτροπία της Γαλλικής εξωτερικής πολιτικής με το Σοβιετικό τέρας στα χρόνια του μεσοπολέμου, σε συνδυασμό με την αντι-Ναζιστική και αντι-Γερμανική προπαγάνδα των Εβραιόδουλων μηχανισμών στα Βαλτικά κράτη έφεραν τραγικά αποτελέσματα.

Η Εσθονία είχε εξασφαλίσει την ανεξαρτησία της με την συνθήκη του Ντόρπατ μετά τρίχρονο αγώνα ενάντια στους Μπολσεβίκους, που εισέβαλαν στην χώρα στις 28/11/1917 όταν κηρύχθηκε αυτόνομη.

Η Λεττονία αναγνωρίστηκε ανεξάρτητη στις 11/8/1920 με την συνθήκη της Ρίγας με τους Μπολσεβίκους που είχαν εισβάλλει στις 18/11/1918 όταν οι Λεττονοί είχαν κηρύξει την αυτονομία τους.

Αλλά και η Λιθουανία αναγνωρίστηκε σαν ελεύθερη-αυτόνομη χώρα από τους Σοβιετικούς στις 12/7/1920 με την Συνθήκη της Μόσχας, ενώ στις 16/2/1918 οι Μπολσεβίκοι είχαν εισβάλλει μόλις είχε κηρυχτεί η ανεξαρτησία της.

Και τις τρεις βαλτικές χώρες είχαν βοηθήσει στον αγώνα τους υπέρ τις ελευθερίας Γερ-

μανικά στρατεύματα και Γερμανοί εθελοντές. Επίσης επί μεγάλο διάστημα της μεσαιωνικής ιστορίας τους οι τρεις χώρες είχαν άμεση πολιτιστική συνάφεια και κοινωνικοοικονομική σχέση με τον Γερμανισμό· η Λεττονία και Λιθουανία αποτελώντας την Κουρλονδία των Τευτόνων ιπποτών και επίσης τμήμα της Λεττονίας με την Εσθονία σαν Λιβονία, είχαν άριστες σχέσεις με τους Γερμανούς. Στα 1721 η Τσαρική Ρωσία είχε υποτάξει αυτές τις χώρες.

Κι' όμως παρ' ότι η ευάλωτη νεογέννητη ελευθερία τους ήταν υπό την δαμόκλεια σπάθη του Μπολσεβικισμού, στα χρόνια του Μεσοπόλεμου, οι άθλιες κυβερνήσεις των Βαλτικών χωρών φρόντισαν να εξοντώσουν και ν' απομονώσουν τους Εθνικοσοσιαλιστές. Εξυπηρέτησαν μ' αυτήν τους την στάση τους στόχους της Κομιντέρν που είχε αποφασίσει από το 7ο συνέδριό της την κατάκτηση των τριων χωρών, και επέσειε τον «κίνδυνο του φασισμού». Η Λιθουανία έδρα αντισημιτικών εκδηλώσεων, οδηγήθηκε δουλικά από την εθνοσυνέλευσή της (Targba) σε ψήφιση φιλοεβραϊκών νόμων για να εισέλθει στην κοινωνία των Εθνών προσδοκώντας την σωτηρία της.

Ο αρχιπροδότης Jurgis Baitrusvaitis, υπουργός της κυβέρνησής της, ζήτησε στις 12/5/1938 με υπόμνημά του την προστασία της Ε.Σ.Σ.Δ. Οι Μπολσεβίκοι ήδη παρέλυαν την δημόσια ζωή της χώρας με αφετηρία την εξοντωτική γενική πολιτική απεργία τον Ιούνη του 1936.

Στην Εσθονία και μετά την συνθήκη του Ντόρπατ οι Μπολσεβίκοι είχαν επιχειρήσει με πραξικόπημα στο Ρεβάλλ (τώρα Τάλλιν) στις 1/12/1924 να καταλάβουν την εξουσία, οδηγημένοι απο τον Εσθονοεβραίο αρχηγό τους Juan Anvelt, αλλά αξιώθηκαν το συγχωροχάρτι του κράτους. Οι ίδιοι άνθρωποι (130 περίπου στον αριθμό) στα 1940 με την βοήθεια των Μπολσεβίκικων αρμάτων κατέλυαν την ελευθερία της Εσθονίας.

Τέλος στην Λεττονία δρούσε ανενόχλητος ο αρχιμπολσεβίκος Peteris Stucvka (ή Σίμων Στούμπελ) προσωπικός φίλος του Λένιν και Πρόεδρος της επιτροπής Διεθνούς Ελέγχου της Κομιντέρν οργανώνοντας την πτώση της πατρίδας του στα Σοβιέτ.

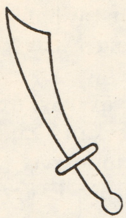
Η προϊούσα σήψη της χώρας, και η διάλυση των δημόσιων φορέων της οδήγησαν σε κυβερνητική αστάθεια και αλλεπάλληλες εκλογές, έως ότου στις 3/8/1940 με την βοήθεια των πραχτόρων της N.K.V.D. με εκλογές παρωδία, εκλέχτηκε κυβέρνηση που ζήτησε την κήρυξη της χώρας σε σοβιετική σοσιαλιστική δημοκρατία. Ο κύκλος είχε κλείσει, τον Οκτώβρη έως και τον Νοέμβρη του 1940 ή Ε.Σ.-Σ.Δ. έστειλε στρατεύματα κατοχής στις Βαλτικές χώρες και τις ενσωμάτωσε για να «προστατέψει την άμυνά τους». Η τελευταία οργανωμένη εστία αντίστασης, το ημιπαράνομο κίνημα Perkon drust στην Λιθουανία διαλύθηκε ολοσχερώς και οι ηγέτες του διέφυγαν στο Ράϊχ. Ένα όργιο εκτελέσεων, βιασμών, ληστείας και βασανιστηρίων ξέσπασε. Εβραίοι κομισσάριοι των Σοβιέτ επέβαλλαν την στυγνή Σταλινική τρομοκρατία, όπως πριν 2 αιώνες Εβραίοι ήταν οι τελώνες του Τσαρικού κράτους. Τον Ιούνη του 1941 εφαρμόστηκε με σαδιστική ακρίβεια ένα σχέδιο μαζικών εκτοπίσεων απ' όλες τις Βαλτικές χώρες. 320.000 Εσθονοί (26% του πληθυσμού) 500.000 Λεττονοί (26,3% του πληθυσμού) και 710.000 Λιθουανοί (24,7% πληθυσμού) μετήχθησαν στην Σοβιετική ενδοχώρα και πέθαναν σε στρατόπεδα εξόντωσης, ή εργαζόμενοι στην Σιβηρία (μέχρι το 1960).

Δεν υπάρχει ούτε ένας από μας Στρατιώτες, που δεν οφείλει να είναι έτοιμος για τις πιο τρομερές παραχωρήσεις. Αλλά μήπως το χάρισμα μετριέται;

Ο θάνατος μέσ' την ταπείνωση δεν είναι ένας τρόπος να δοθείς ακόμη περισσότερο;

Το μέγεθος της θυσίας δεν μετριέται, δεν χωράει επιφυλάξεις.

LEON DEGRELLE

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Η είδηση ήταν αναμενόμενη αλλά ακόμα κι έτσι ξάφνιασε: η ΕΣΣΔ δήλωσε ότι θα αποχωρήσει από το Αφγανιστάν και υπέγραψε και σχετική συνθήκη. Όποιος βέβαια έχει έστω και ελάχιστες ιστορικές γνώσεις γνωρίζει καλά ότι τα λόγια, και οι υπογραφές της ΕΣΣΔ δεν έχουν την παραμικρή αξία. Στην περίπτωση αυτή όμως, αν εξετάσουμε καλά το θέμα θα δούμε ότι τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Οι Σοβιετικοί δεν θα αποχωρήσουν ολοκληρωτικά από το Αφγανιστάν, τουλάχιστον όχι ακόμα, είναι όμως γεγονός ότι **θέλουν** να αποχωρήσουν. Το γεγονός αυτό έχει μεγάλη ιστορική σημασία· για πρώτη φορά ύστερα από τη δεκαετία του '50 η σοβιετική επεκτατική μηχανή υποχωρεί. Τί ήταν αυτό όμως που έκανε τον Γκορμπατσώφ και τους περί αυτόν να επιθυμούν την αποχώρηση;

Το αίτιο που εξανάγκασε τους Σοβιετικούς να κάνουν πίσω δεν είναι βέβαια οι απειλές του κλόουν-προέδρου των ΗΠΑ, απειλές που όπως όλοι γνωρίζουμε (και γνωρίζει και ο Γκορμπατσώφ) δεν έχουν κανένα νόημα αφού το κυρίαρχο σύστημα δεν θα αφήσει ποτέ να αλληλοκαταστραφούν τα δύο εκτρωματικά και αλληλοσυμπληρούμενα παιδιά του. Το αίτιο δεν ήταν φυσικά ούτε οι «οικονομικές κυρώσεις» που «επέβαλαν» τα κράτη της Δυτικής Ευρώπης, μιας Ευρώπης που δεν είναι πλέον σε θέση να «επιβάλει» τίποτα. Ήταν η θέληση των Αφγανών να ζήσουν σύμφωνα με το πνεύμα των παραδόσεών τους και μέσα στο πλαίσιο της δικιάς τους φυλετικής κοινότητας στην οποία ούτε οι Εβραίοι Μαρξ και Λένιν, ούτε οι δολοφονικές συμμορίες που λέγονται κομμουνιστικά κόμματα, ούτε οι διεστραμμένες ισοπεδωτικές αντιλήψεις τους έχουν θέση.

Ζώντας μέσα σε μια κοινωνία πατριαρχική, αυστηρά δομημένη και ιεραρχημένη, με κανόνες που πηγάζουν μέσα από το συλλογικό ασυνείδητο της φυλής του, έχοντας την ευτυχία να μην έρθει ποτέ σε επαφή με τον «πολιτισμό» της τσίχλας και της Coca Cola, ο Αφγανός μαθαίνει από πολύ μικρό παιδί την τέχνη του πολέμου. Το αίσθημα της τιμής είναι εξαιρετικά ανεπτυγμένο μέσα του. Παράλληλα, ο θρησκευτικός φανατισμός που συνεπάγεται η αποδοχή του Ισλάμ, τον κάνει απρόσβλητο από οποιεσδήποτε σύγχρονες παρακμιακές θεωρίες όπως είναι ο σοσιαλκομμουνισμός. Οι Σοβιετικοί τα ήξεραν αυτά. Πίστεψαν όμως ότι με τις χιλιάδες το στρατό τους, τα άρματα, τα πυροβόλα, τους πυραύλους, τα ελικόπτερα, τα βομβαρδιστικά, τα χημικά όπλα και με τους — ελάχιστους τελικά — ντόπιους «συνεργάτες» (δούλους) τους θα κατάφερναν να επιβληθούν. Γελάστηκαν, όπως γελιούνται όλοι εκείνοι που νομίζουν ότι ο πόλεμος είναι υπόθεση «υλικού» και «τεχνικοοικονομικών παραγόντων» και ότι στηρίζεται σε «επιστημονικούς» κανόνες. Ο πόλεμος είναι σύγκρουση θελήσεων. Και η θέληση των σοβιετικών φάνηκε τελικά λίγη...

Οι εισβολείς προσπαθούν από το 1979 να καταβάλλουν τους κατοίκους της χώρας. Θέλησαν να κάνουν το Αφγανιστάν Σταλινικό κράτος και να εξαφανίσουν κάθε ίχνος παράδοσης και θρησκείας στο τέλμα του Μαρξισμού-Λενινισμού. Έστησαν και μια κυβέρνηση ανδρεικέλων για να τους βοηθούν. Αλλά για τους Αφγανούς, που ο καθένας τους έχει το όπλο του και την πίστη του, τέτοιου είδους πρωτοβουλίες μόνο ένα αποτέλεσμα μπορούσαν να έχουν: ήδη το 1979 υπήρχε οργανωμένη αντίσταση, στις περισσότερες επαρχίες της χώρας.

Ο πόλεμος άρχισε άγριος και από τις δύο μεριές. Οι μπολσεβίκοι καίνε τα χωράφια, πολυβολούν τα χωριά από ελικόπτερα, ρίχνουν εμπρηστικές βόμβες, ασφυξιογόνα αέρια, ακόμα και νάρκες με τη μορφή παιχνιδιών που σκοτώνουν ή σακατεύουν χιλιάδες παιδιά.

Η στρατηγική τους στηρίζεται αφ' ενός στην υποταγή των κατοίκων με τον τρόμο και αφ' ετέρου στη διαμόρφωση μιας νέας γενιάς Αφγανών, εμποτισμένων με τον Μαρξισμό και κατάλληλα «διαμορφωμένων» στα σχολεία της Σοβιετικής Ένωσης. Για το σκοπό αυτό, αναβιώνει σ' αυτή τη μακρυνή γωνιά της γης μια προσφιλής τακτική των μπολσεβίκων: το παιδομάζωμα. Όπως και στην Ελλάδα του '46-'49 χιλιάδες παιδιά αρπάζονται από τις οικογένειές τους και στέλνονται στη Σοβιετική Ένωση για να ντυθούν τα «αγαθά» της

«μεγάλης πατρίδας των λαών». Η κορύφωση των βαρβαροτήτων των μπολσεβίκων έρχεται το 1985 όταν, στην κοιλάδα Laghucu (βρίσκεται 100 χλμ. ΒΑ της Kabul) εισέρχονται 10.000 Σοβιετικοί με σκοπό να εξολοθρεύσουν ολόκληρο τον τοπικό πληθυσμό σε ένα σχέδιο που μπροστά του ωχριούν όλα τα δήθεν «εγκλήματα των Ναζί» για τα οποία με περισή υποκρισία οι δημοκράτες και οι μπολσεβίκοι κατηγορούν τους Εθνικοσοσιαλιστές. Σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες πάνω από χίλιοι κάτοικοι της περιοχής δολοφονούνται, ανάμεσά τους και τουλάχιστον εκατό παιδιά από 2 1/2 έως 12 ετών. Έγκυες γυναίκες χτυπιούνται και ποδοπατούνται έως ότου αποβάλλουν. Κορίτσια μαχαιρώνονται και βιάζονται (είτε βρίσκεται στην Ανατολική Πρωσσία το 1945, είτε στο Αφγανιστάν το 1985 ο μπολσεβίκος διατηρεί απαράλλαχτη την εγκληματική ψυχοσύνθεσή του.)

Το έγκλημα αυτό δεν θα γίνει γνωστό στο ευρύ κοινό. Οι δημοσιογράφοι που, ύστερα από ένα περίπου χρόνο, κατάφεραν να συγκεντρώσουν πληροφορίες για τα συμβάντα θα δουν τα άρθρα τους να μη γίνονται δεκτά από τους Εβραίους μεγαλοεκδότες των ΗΠΑ. Δεν θα δημοσιευτούν παρά μόνο σε ένα-δύο μικρής κυκλοφορίας εξειδικευμένα περιοδικά. Είναι πια η εποχή (τέλη του 1986) όπου όλοι προσπαθούν να δημιουργήσουν «κλίμα ύφεσης και προσέγγισης» των δυο υπερδυνάμεων. Επιβάλλεται πια τα δύο κεφάλια του κτήνους να γίνουν σιγά σιγά ένα. Ο ΟΗΕ δεν θα «αγανακτήσει» (εκείνη την εποχή ασχολείται σχεδόν αποκλειστικά με την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μαύρων δολοφόνων που συλλαμβάνονται στη Ν. Αφρική). Όμως οι Αφγανοί απέδειξαν ότι δεν έχουν ανάγκη ούτε τη διεθνή κοινή γνώμη, ούτε τους Εβραίους και φιλοεβραίους διαμορφωτές της. Απαντούν στη φωτιά με φωτιά. Με λίγα δικά τους απαρχαιωμένα όπλα και με αυτά που παίρνουν από τους νεκρούς Σοβιετικούς κάνουν τη ζωή των εισβολέων πολύ δύσκολη. Κανένας μπολσεβίκος δεν τολμά να κυκλοφορήσει στο ύπαιθρο μόνος του ή σε μικρές ομάδες· είναι καθαρή αυτοκτονία. Μέσα στο κέντρο της Kabul Σοβιετικοί αξιωματικοί εκτελούνται από νέους 15-17 ετών. Οι «συνεργάτες» των Σοβιετικών βρίσκουν πάντοτε φρικτό θάνατο. Το Δεκέμβριο του 1982 μια τεράστια έκρηξη στη σήραγγα του Salaug θάβει κάτω από εκατομμύρια τόνους βράχων εκατοντάδες Σοβιετικούς, τεθωρακισμένα και φορτηγά οχήματα.

Ο πόλεμος συνεχίζεται και θα συνεχίζεται ακόμη για πολύ. Οι Σοβιετικοί θέλουν να αποσύρουν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις για να αποφύγουν το βαρύ φόρο αίματος (17.000 νεκροί ως σήμερα). Θέλουν όμως παράλληλα να κρατήσουν τους Αφγανούς πολιτικά και οικονομικά υπόδουλους στην ΕΣΣΔ. Φυσικά αυτά τα δύο είναι μεταξύ τους ασυμβίβαστα· μόλις αποχωρήσουν οι Σοβιετικοί, η κυβέρνηση ανδρεικέλων θα καταρρεύσει και τα μέλη της θα οδηγηθούν στην κρεμάλα. Γι' αυτό το λόγο η παρουσία τους, παρά τους πανηγυρισμούς των ηλιθίων φιλελευθέρων, θα συνεχιστεί για πολύ καιρό ακόμη. Αν κρίνουμε όμως από το ηρωικό, πολεμικό πνεύμα που έχουν δείξει ως τώρα οι Αφγανοί, η ΕΣΣΔ θα αναγκαστεί τελικά να αποχωρήσει οριστικά. Οι τελευταίοι όμως που θα 'πρεπε να χαίρονται για μια τέτοια εξέλιξη είναι οι Αμερικανοί και οι αμερικανόδουλοι καπιταλιστές όλου του κόσμου. Αυτοί νομίζουν βλακωδώς ότι επειδή οι Αφγανοί απορρίπτουν τον σοσιαλκομμουνισμό και μισούν την ΕΣΣΔ, έχουν γίνει αυτομάτως λάτρεις του καπιταλισμού, των ΗΠΑ, της δημοκρατίας και του εκφυλισμένου δυτικού τρόπου ζωής. Γι' αυτούς τους τυφλωμένους από τα δυϊστικά ψευτοδιλήμματα, μια φυλή δεν μπορεί να επιλέξει να ζήσει όπως θέλει αυτή· θα πρέπει υποχρεωτικά να υποταγεί σε ένα από τα δύο κυρίαρχα συστήματα. Στο μέλλον όμως θα καταλάβουν πόσο λάθος έκαναν. Η αποχώρηση των Σοβιετικών θα σημάνει άλλον ένα θρίαμβο των δυνάμεων του Ισλάμ που αυτή τη στιγμή ξαναγεννιέται σ' ολόκληρη την Ανατολή· χθες ήταν η Λιβύη και το Ιράν, σήμερα το Αφγανιστάν, αύριο ίσως το Τουρκεστάν ή η Αίγυπτος. Μια τέτοια προοπτική επανεμφάνι-

σης των εκατομμυρίων πολεμοχαρών Μουσουλμάνων του μεσαίωνα φέρνει τρόμο σε πολλούς και πρώτιστα στο Ισραήλ που αντιλαμβάνεται ότι αν η ισλαμική επανάσταση φτάσει στα σύνορά του, είναι οριστικά χαμένο. Γι' αυτό και αντιμάχεται λυσσαλέα τόσο το Ιράν και τη Λιβύη όσο και τα ισλαμικά κινήματα σε όλες τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Ξεφύγαμε όμως από την ουσία του άρθρου κάνοντας προβλέψεις για το μέλλον ενώ σημασία έχει το παρόν. Και αυτό το παρόν είναι μία σκληρή πραγματικότητα πολέμου και θυσιών για τους Αφγανούς, την ξένη προς εμάς αυτή φυλή που αποφάσισε να ζήσει σύμφωνα με τις δικές της παραδόσεις και να μην υποκύψει στο ζυγό των υπερδυνάμεων.

Εμείς, οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές, δεν μπορούμε παρά να θαυμάσουμε τον αγώνα της αφγανικής φυλής. Παράλληλα όμως στρέφουμε το βλέμμα, στη δικιά μας φυλή και αυτό που βλέπουμε μας γεμίζει απογοήτευση. Ολόκληρη η Ευρώπη, από τότε που έπεσαν οι τελευταίοι υπερασπιστές της στο Βερολίνο το 1945, είναι υποδουλωμένη στις υπερδυνάμεις. Στην Ανατολική Ευρώπη ο Μαρξισμός κυριαρχεί και κανείς δεν σκέπτεται να αντισταθεί στην υποδούλωσή του. Οφείλουμε βέβαια να αναγνωρίσουμε ότι μεταπολεμικά έγιναν εκεί δύο ηρωικές προσπάθειες αποτίναξης του ζυγού. Η πρώτη ήταν ο αγώνας των ουκρανικών εθνικών δυνάμεων στη δεκαετία 1945-1955 (μια ελάχιστα γνωστή πτυχή της ιστορίας) και η δεύτερη ήταν η εξέγερση του Ουγγρικού Λαού το 1956. Σήμερα όμως αυτό που ζητά ο πολίτης των ανατολικοευρωπαϊκών κρατών δεν είναι η αποχώρηση των Σοβιετικών και η εθνική ανεξαρτησία, αλλά τα πάσης φύσεως «αγαθά» του καπιταλισμού: υπερκατανάλωση, ασυδοσία, ηθική και κοινωνική κατάπτωση κ.ο.κ. Όσο για τη Δυτική, αμερικανοκρατούμενη Ευρώπη (στην οποία συμπεριλαμβάνεται και η πατρίδα μας) είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς μεγαλύτερο εφησυχασμό και ατομικισμό από αυτόν που βλέπουμε σήμερα. Στην Δυτική Ευρώπη οι Αμερικάνοι δεν αντιμετωπίστηκαν ποτέ σαν αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή σαν στρατός κατοχής. Ακόμα και στη Γερμανία οι συνειδήσεις αμβλύνθηκαν και οι μνήμες των νεκρών έσβησαν μπροστά στο μεταπολεμικό «δυτικό-γερμανικό οικονομικό θαύμα».

Ας φανταστούμε τί θα συνέβαινε και στη χώρα μας εάν αύριο δεχόταν εισβολή από έναν ισχυρό αντίπαλο. Είναι ίσως σκληρό να το πούμε, αλλά αν κρίνουμε από το παρελθόν (βλέπε ελληνοτουρκική ψευτοκρίση Μαρτίου 1987) η αντίδραση των συμπατριωτών μας θα είναι πανικός, επιδρομή στα σούπερ μάρκετ και, για τους ευπορώτερους, διαφυγή στο εξωτερικό. Όλα αυτά διανθισμένα βέβαια με μπόλικα ψηφίσματα διαμαρτυρίας και προσφυγές στον ΟΗΕ...

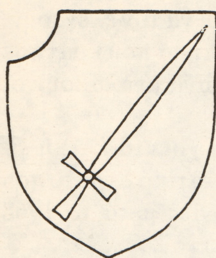
Εκεί έφτασε τη φυλή μας η μεταπολεμική σαπίλα...

Είτε το θέλουμε είτε όχι οι Αφγανοί, οι Λίβυοι και οι Αζερμπαϊτζανοί έχουν σήμερα περισσότερο ηρωϊσμό και αίσθημα τιμής από τους Άριους...

Η κατάσταση αυτή θα συνεχιστεί και η παρακμή της φυλής μας θα φτάσει σε ένα τέτοιο σημείο όπου η εξαφάνιση του Άριου ως βιολογικής οντότητας θα είναι αναπόφευκτη εκτός εάν κάτι θέσει φραγμό στο κατρακύλισμα. Και φυσικά από το «κάτι» δεν μπορεί να είναι τίποτ' άλλο παρά ο Εθνικοσοσιαλισμός, η νεώτερη αυτή έκφραση της πανάρχαιας στάσης της φυλής μας απέναντι στη ζωή και τον κόσμο. Ο Εθνικοσοσιαλισμός, που στη δεκαετία του '30 έσωσε τη Γερμανία από την ταπείνωση, επεχείρησε να σώσει και ολόκληρη την Ευρώπη από τη δουλεία του Σαμ και του Ιβάν. Στην προσπάθειά του αυτή απέτυχε. Όμως οι χιλιάδες νεκροί μάρτυρες της πίστης μας καθάγιασαν με τη θυσία τους το δρόμο που θα πρέπει να ακολουθήσει η φυλή μας για να βγει από το αδιέξοδο. Σ' εμάς, τους νεώτερους, μένει να δείξουμε αν είμαστε τελικά άξιοι της θυσίας τους ή αν θα αφανιστούμε μέσα σε μια νύχτα χωρίς τέλος.

Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα οι Αφγανοί να κατορθώσουν τελικά να ζήσουν μια ζωή έντιμη, σύμφωνη με τις παραδόσεις και τα αρχέτυπα της φυλής τους. Θα μπορέσουν κάποτε οι Άριοι να κάνουν το ίδιο;

Τό μέλλον ἀνήκει σ' ἐκείνους πού ἔχουν τή μακρύτερη μνήμη.
ALFRED ROSENBERG.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η Αργεντινή είναι ένα από τα λίγα Λατινο-Αμερικάνικα έθνη που ο πληθυσμός του είναι κατά βάση Λευκός: το 85% των Λευκών Αργεντίνων έχουν τις ρίζες τους στα νότια Ευρωπαϊκά παράλια και γι' αυτό παρουσιάζουν μια μεγάλη Μεσογειακή φυλετική επιρροή. Οι περισσότεροι από το υπόλοιπο 15% προέρχονται από την Βόρειο Ιταλία, Πολωνία, Γερμανία και Αγγλία. Από τους 29.000.000 κατοίκους της Αργεντινής σήμερα, μόνο γύρω στα 2.000.000 είναι Ινδιάνικής ή Mestizo καταγωγής.

Δυστυχώς όμως για την Αργεντινή, έχει την πέμπτη μεγαλύτερη συγκέντρωση Εβραίων στον κόσμο (μετά τις ΗΠΑ, Ισραήλ, ΕΣΣΔ, Γαλλία): πάνω από 400.000 (τα τρία τέταρτα των οποίων ζούν στην πρωτεύουσα Μπουένος-Αϊρες), που έχουν παίξει και ακόμη παίζουν δυσανάλογα μεγάλο ρόλο στην οικονομική ζωή της χώρας, και τελευταία μάλιστα (3-4 χρόνια τώρα) αρχίζουν να ελέγχουν και τη νομοθετική και εκτελεστική μηχανή του έθνους.

Τα περισσότερα χρόνια της ιστορίας της Αργεντινής, η χώρα κυβερνήθηκε είτε από στρατιωτικούς είτε από ολιγαρχικούς που δεν άφηναν τους Εβραίους να χρησιμοποιήσουν τα λεφτά τους για να διαβρώσουν και εξουσιάσουν την εθνική πολιτική. Έτσι η Αργεντινή παρέμεινε ουδέτερη στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και αντιστάθηκε σκληρά στην Εβραιοαμερικανική πίεση να εισέλθει στον Β΄ Π.Π. ενάντια στην Γερμανία.

Καθ' όλη την Εθνικοσοσιαλιστική περίοδο στην Γερμανία, στην Αργεντινή κυριαρχούσαν κατά πολύ φιλογερμανικά αισθήματα και γι' αυτό ο πληθυσμός ήταν σε επίγνωση του Εβραϊκού κινδύνου περισσότερο απ' ότι στις άλλες χώρες. Οι Εβραίοι έτσι περιορίστηκαν να ελέγχουν τα διάφορα πολιτικά κόμματα, τα οποία ήταν παράνομα τον περισσότερο καιρό, και να περιμένουν την ευκαιρία για να δράσουν.

Το 1946 ο 50χρονος Στρατηγός Χουάν Περόν (που ήταν μέλος της στρατιωτικής χούντας από το 1943) έγινε πρόεδρος της χώρας μέσα από τη φόρμα του Εργατικού Κόμματος, μιας λαϊκής ομάδας με μεγάλη υποστήριξη στης χαμηλότερες τάξεις, που αργότερα εξελίχθηκε σε μαζικό κίνημα. Ο Περόν κυβέρνησε την χώρα για μια 10ετία μετά το 1946.

Η οικονομική πολιτική που ακολούθησε ο Περόν προκειμένου να ευχαριστήσει τους εργάτες υποστηρικτές του οδήγησε την Αργεντινή σε οικονομικές δυσκολίες και τον οδηγήσε τελικά σε υπερσυντηρητικές λύσεις στις αρχές του 1950. Επίσης η αντίδραση του στην ανάμιξη της Καθολικής Εκκλησίας είχε αποτέλεσμα να αποκτήσει πολλούς ισχυρούς εχθρούς.

Οι Εβραίοι σήμερα χαρακτηρίζουν τον Περόν σαν αντι-Εβραίο και ένας δημοσιογράφος στην εφημερίδα της Ουάσιγκτον, «Εβραϊκή Εβδομάς», λέει: «Το καθεστώς του Περόν ήταν ένα φιλοναζιστικό κράτος», και διαμαρτύρεται «για τους ευρείς διωγμούς κατά των Εβραίων». Ο Περόν αρχικά χρησιμοποίησε τους Ε-

βραίους για να ανέβει στην εξουσία, αλλά κατόρθωσε να αποφύγει να τον ελέγξουν.

Το 1955 ο Περόν ανατράπηκε από ένα στρατιωτικό πραξικόπημα που κράτησε 3 χρόνια, και μετά ακολούθησαν 8 χρόνια δημοκρατίας για να ξανά αναλάβουν οι στρατιωτικοί το 1966.

Η αναταραχή χειροτέρεψε κάτω από την νέα στρατιωτική χούντα και οι Εβραίοι οργάνωσαν μια κομμουνιστική ομάδα, τον Λαϊκό Επαναστατικό Στρατό που έγινε ιδιαίτερα ενεργή με απαγωγές, βομβισμούς, και δολοφονίες μετά το 1968 κυρίως, και προκάλεσε το 1969 διάφορες φοιτητικές εξεγέρσεις.

Οι οπαδοί του Περόν χωρίστηκαν σε αριστερούς και δεξιούς και άρχισαν να μάχονται για την επικράτηση. Το 1970 μια από τις αριστερές ομάδες (με μεγάλη Εβραϊκή συμμετοχή), οι Μοντονέρος, άρχισαν ανταρτική δράση ενάντια και στην στρατιωτική κυβέρνηση και στις δεξιές ομάδες των Περονιστών, και το 1970 δολοφόνησαν τον στρατηγό Πέντρο Αραμπούρου. Πλούσιοι Εβραίοι από το οικονομικό και τραπεζιτικό κατεστημένο της χώρας χρηματοδοτούσαν τις διάφορες ομάδες με εκατομμύρια πέσος για να ανατρέψουν την κυβέρνηση. Στα πανεπιστήμια οι Εβραίοι στρατολογούσαν αντάρτες για τις ομάδες, ενώ οι Εβραίοι στα μέσα ενημέρωσης — ο Γιάκομπο Τίμερμαν, είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα — κατηύθυναν την κοινή γνώμη.

Μέσα στην τρομοκρατική αυτή αναταραχή οι στρατιωτικοί έχασαν την δύναμη, και ο Περόν εξελέγει πρόεδρος το 1973. Πέθανε όμως ένα χρόνο αργότερα και τον διαδέχθηκε η γυναίκα του Ισαβέλα, που δεν είχε όμως την δικιά του δύναμη και ανάλογες ικανότητες.

Κατά την διάρκεια της δεύτερης περιόχου περονικής εξουσίας ο Λαϊκός Επαναστατικός Στρατός και οι Μοντονέρος ένωσαν τις δυνάμεις τους και η τρομοκρατική δράση αυξήθηκε κατά πολύ. Το 1975 π.χ. 1.100 Αργεντινοί δολοφονήθηκαν από τους τρομοκράτες. Έτσι αν προσθέσουμε σ' αυτή την κατάσταση και την κατεστραμμένη οικονομία της χώρας φαίνεται το πόσο τραγική ήταν η κατάσταση της χώρας.

Τελικά στις 24/3/76 την εξουσία ανέλαβε μια χούντα με αρχηγό τον στρατηγό Χόρχε Ραφαέλ Βιντέλα. Στις 10/12/83 η κυβέρνηση πέρασε στα χέρια του προέδρου Ραούλ Αλφονσίν μετά από εκλογές που επέτρεψαν οι στρατιωτικοί. Οι τελευταίοι τότε ανακάλυψαν ότι είχαν κάνει μεγάλο λάθος.

Όταν τον Μάρτιο του 1976 οι στρατιωτικοί είχαν αναλάβει την εξουσία είχαν αρχίσει μια έντονη αντιτρομοκρατική δράση με συλλήψεις, ανακρίσεις, προσαγωγές, φυλακίσεις άνευ δικών, εξαφανίσεις ατόμων που πιστεύεται ότι εκτελέσθηκαν. Υπολογίσθηκε αργότερα ότι ήταν γύρω στις 15.000, μεταξύ των οποίων 3.000 Εβραίοι.

Κανείς δεν αρνείται ότι οι στρατηγοί χρησιμοποίησαν μη νόμιμες και βίαιες μεθόδους, (όπως άλλωστε και οι αντίπαλοί τους), όμως αυτές έπιασαν, ο ανταρτικές ομάδες διαλύθηκαν, η Εβραιομαρξιστική τρομοκρατία σταμάτησε, διάφοροι Εβραίοι που ήταν μπλεγμένοι με αυτές τις οργανώσεις έφυγαν στο εξωτερικό (π.χ. ο Χοσέ Γκέλμπαρντ - πρώην υπουργός οικονομικών, και ο Γιάκομπο Τίμερμαν).

Δυστυχώς όμως οι στρατιωτικοί δεν ήταν τόσο ικανοί στο να καταπολεμήσουν την άθλια οικονομική κατάσταση, όπως έγινε με την τρομοκρατία. Και για να τονώσουν κάπως το ηθικό του λαού και να τον κάνουν να μην σκέφτεται μόνο την οικονομία αλλά και λίγο την πατρίδα του, ήγειραν αξιώσεις για τα νησιά Φώκλαντ, που ανήκαν στη Αγγλία από 200 χρόνια πριν. Το αποτέλεσμα που ένας μικρός πόλεμος μεταξύ Αργεντινής και Αγγλίας με νικήτρια τη δεύτερη.

Αν οι στρατηγοί είχαν νικήσει ίσως να κέρδιζαν χρόνο και λαϊκή υποστήριξη και να μπορούσαν να ανορθώσουν την οικονομία. Αναγκασμένοι όμως μετά την στρατιωτική ήττα, παρέδωσαν την εξουσία στους πολιτικούς. Την κυβέρνηση ανέλαβε ο Αλφονσίν, ο οποίος δεν είχε την δύναμη να αποφύγει την επιρροή των Εβραίων. Έτσι πολλοί απ' αυτούς εισήλθαν στο κόμμα του Αλφονσίν και στον κρατικό μηχανισμό. Ο Εβραϊκός τύπος — ο προοριζόμενος για εβραϊκά μάτια μόνο δεν κρατάει κανένα πρόσχημα. Στο περιοδικό του ADL (την κυριότερη εβραϊκή υπηρεσία πληροφοριών και παραπληροφόρησης), ο Ραββίνος Μόρτον Μ. Ρόζενταλ, γράφει ότι «ο Αλφονσίν από την εκλογή του και μετά έφερε εβραίους σε θέσεις κλειδιά της κυβέρνησής του». Και αναφέρει τους Μπερνάντο Γκρίνσπουν: υπουργό οικονομικών, τον Λεοπόλδο Πορτνόϊ: αντιπρόεδρο της Κεντρικής Τράπεζας, τον Μάριο Μπρόντερσον: πρόεδρο της Εθνικής Τράπεζας Προόδου, τον Κάρλος Σαντόρβσκι: Β΄ Γραμματέα για την επιστήμη και τεχνολογία. Το περίεργο είναι ότι οι τύπος — ο προοριζόμενος για μη Εβραίους — δεν έχει αναφέρει τίποτε γι' αυτές τις αλλαγές. Εμφανής όμως είναι η αλλαγή άλλων χωρών απέναντι στη χώρα: Η Αργεντινή δεν είναι πια ένας διεθνής παρίας αλλά μία χώρα πολλά υποσχόμενη. Τα εμπάργκο όπλων και χρημάτων σταμάτησαν, και δόθηκαν πολλά δάνεια (κυρίως από Η.Π.Α.).

Βέβαια αναφορές στον τύπο για τους Εβραίους της Αργεντινής έγιναν. Όμως όχι για τις θέσεις που κατέχουν, αλλά για τον άδικο κατατρεγμό που δήθεν υπέστησαν από την Χούντα. Ο Ραββίνος Μάρσαλλ Μάγιερ, που διορίστηκε απο την Κυβέρνηση Αλφονσίν για να εξετάσει τις εξαφανίσεις των διαφόρων ατόμων (όχι βέβαια αυτών που σκοτώθηκαν από τους Μαρξιστές αλλά τους άλλους) λέει: «.... κανείς δεν αμφιβάλλει ότι υπήρχαν κρεματόρια στην Αργεντινή. Μιλάω για κρεματόρια, για στρατόπεδα συγκεντρώσεως... Βρίσκονταν σ' όλη την χώρα... Μερικά χρησιμοποιούσαν φούρνους... Μερικά χρησιμοποιούσαν αέρια... Τώρα καταλαβαίνω πως άνθρωποι που ζούσαν 20 km έξω από το Auschwitz δεν ήξεραν τί ήταν ο άσπρος καπνός που έβγαινε από τις καμινάδες του...».

Κάτι μας θυμίζουν αυτά. Εδώ δεν μιλάνε βέβαια για 6.000.000. Όμως η συνταγή είναι ίδια. Αέρια, φούρνοι, κλπ. και οι Εβραίοι τα θύματα. Υπάρχει ο κίνδυνος να αντιληφθεί κάποτε ο λαός τον ρόλο που διεδραμάτισαν οι Εβραίοι. Για αυτό κατηγορούμε τους μέλλοντες κατήγορους πρώτα. Ας παίξουμε το ρόλο του θύματος για να καμουφλαριστούμε. Ζητούμε εκδίκηση για τους άλλους πριν αυτοί ζητήσουν για εμάς. Τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης βοηθούν στην αντιστροφή των ρόλων.

Στη Αργεντινή έχουν πια επιστρέψει όλοι οι Εβραίοι που έφυγαν κατά την διάρκεια της χούντας, και μάλιστα προσποιούνται τους αγωνιστές και τα θύματα.

Υπάρχει όμως ακόμη ελπίδα να αφυπνισθεί ο Αργεντίνικος λαός για δύο λόγους· η παραδοσιακή απέχθεια που επικρατεί για τους Εβραίους και η ευκολία που αλλάζει η πολιτική κατάσταση στη χώρα. Ευχόμαστε αυτό να γίνει σύντομα, ώστε να αποτελέσει στην σπίθα για να ξυπνήσουν όλοι οι φυλετικοί αδελφοί μας σ' όλο τον κόσμο.

Φυλή εἶναι ἡ ἐξωτερική πλευρά μιᾶς ψυχῆς. Κι ἀντιστρόφως, ψυχή εἶναι ἡ Φυλή θεωμένη ἔσωθεν.

ALFRED ROSENBERG.

Η ΑΡΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ

1. Θρησκεία της Ευρώπης είναι ο παγανισμός που είναι η έκφραση του αισθήματος θρησκευτικότητας του Αρίου Ανθρώπου. Στον παγανισμό επιβιώνει η αρχαία θρησκεία με τη αρχέγονη της αγνότητα, τα έθιμα, τις παραδόσεις, τις εορτές, τους μύθους και μία διαρκή, γόνιμη επαφή με τη φύση.

Για τον παγανισμό, ο Κόσμος είναι αιτία του εαυτού του και οι θεοί, όντας κέντρα αξιών, είναι το σκαλοπάτι που έπλασε ο άνθρωπος για να υπερβεί τον εαυτό του. Ο παγανισμός θεωρεί ότι ο άνθρωπος γεννιέται κατ' αρχήν κληρονόμος μιας παραδόσεως και κηρύσσει την απελευθέρωση από την τυραννία του ορθολογισμού και την επιστροφή στον «μύθο» και την «ζωή». Γι' αυτόν δεν υπάρχει η έννοια της ροπής της Ιστορίας. Το παρελθόν είναι μια προοπτική δεδομένη μέσα σε πλήρη επικαιρότητα. Αντιθέτως για τον Ιουδαιοχριστιανισμό ό,τι είναι παρελθόν δεν μπορεί να επιστρέψει.

Η εποχή μας ολόκληρη είναι βαθειά ιουδαιοχριστιανική, έστω κι αν οι εκκλησίες και οι συναγωγές αδειάζουν. Είναι βαθειά ιουδαιοχριστιανική με τον τρόπο που αντιλαμβάνεται την ιστορία, με τις βασικές αξίες στις οποίες αναφέρεται.

Η διαφορά μεταξύ μονοθεϊσμού και πολυθεϊσμού δεν είναι ποσοτική αλλά ποιοτική, είναι θέμα οντολογίας. Κατά τον μονοθεϊσμό ο κόσμος είναι θέατρο γεγονότων που το έπαθλο και το νόημά τους βρίσκονται σ' άλλο κόσμο. Στην ιουδαιοχριστιανική θεολογία, υπάρχει ουσιώδης διάκριση μεταξύ χτιστού και άχτιστου όντος: Η πηγή της Γνώσεως διακρίνεται ριζικά από τη φύση. Για τον παγανισμό, το σύμπαν είναι έμψυχο και θεϊκό. Η θεογονία είναι και Κοσμογονία, ο θεός πραγματώνεται «δια» και εντός του Κόσμου. Η ψυχή είναι μέρος της θεϊκής ουσίας.

Αξίες του Παγανισμού:

I Αριστοκρατική αντίληψη της ανθρώπινης προσωπικότητας.
II Ηθική συμπεριφορά θεμελιωμένη στην Αξία της Τιμής.
III Ηρωϊκή αντιμετώπιση των προκλήσεων της υπάρξεως.
IV Έξαρση και ιεροποίηση του Κόσμου, του κάλλους, του σώματος, της δυνάμεως και του Έρωτα.
V Άρνηση των «άλλων Κόσμων» και άρνηση του δυαδισμού.
VI Ενότητα αισθητικής και ηθικής.

Κατά τον Spegler, ο παγανισμός τείνει στην αντικατάσταση της αιτιοκρατικής αρχής (της θεϊκής δημιουργίας των πάντων) με την «ιδέα του πεπρωμένου». Κατά τον Φίχτε, η ιδέα της εκ θεού δημιουργίας του Κόσμου είναι το βασικό απόλυτο λάθος κάθε «μεταφυσικής».

Κατά τον Heiddegger, το απόλυτο όν, είναι το ριζικά αδημιούργητο, αιτία του εαυτού του. Ο Nietzsche λέγει ότι η δυαδική φαντασιοπληξία αλλοίωσε τον Κόσμο σε εχθρό της ζωής ενώ είναι έξαρση και επιδοκιμασία του.

Για τον παγανισμό, η Γη είναι μητέρα-Πατρίδα. Για τον μονοθεϊσμό, είναι τόπος εξορίας.

Η ψυχή-Κόσμος μορφοποιεί το υλικό περίβλημα μέσα στο οποίο θέλει να εκδηλωθεί. Ο Άνθρωπος γίνεται θεός κάθε φορά που υπερβαίνει τον εαυτό του, κάθε φορά που αγγίζει τα όρια του καλύτερου μέρους του εαυτού του.

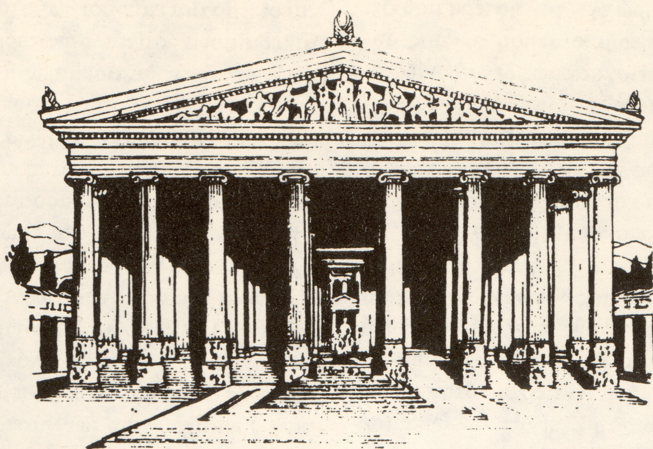
Για τον παγανισμό, το πεπρωμένο μπορεί ν' αποφευχθεί δια της πραγματοποιήσεως του άθλου, που είναι η υπέρβαση της φύσεως του ανθρώπου. Έτσι αντιδιαστέλλεται από το αναπόφευκτο. Ο Παγανισμός διακρίνεται για την αγάπη του πεπρωμένου (Amor fati: ερασιθάνατος). Το αδύνατον πρέπει να επιχειρηθεί ιδίως όταν είναι πραγματικά αδύνατον.

Στον παγανισμό, η ανθρώπινη θέληση συνδιαλέγεται ισότιμα με την θεϊκή. (Spegler: Φαουστιανή θρησκεία).

Στους Έλληνες η θρησκεία ήταν συγχωνευμένη μέσα στο πολιτιστικό οικοδόμημα. Το να προσηλυτισθεί κανείς, να περάσει από μία θρησκεία σε άλλη, ισοδυναμούσε με απάρνηση της πατρίδας του. Στα μάτια των αρχαίων λοιπόν μία οικουμενική θρησκεία προϋπόθετε ένα πολιτικό κοσμοπολιτισμό και την εγκατάλειψη των ειδικών και λαϊκών χαρακτηριστικών.

Αντίθετα για τον Χριστιανισμό η ουσία του Κόσμου, βρίσκεται εκτός του Κόσμου. Μεταξύ του ατόμου ως ανθρώπου και της Υπερβατικής Αρχής λείπει η μεσολαβούσα ιστορική διάσταση της Λαϊκής Κοινότητας. Τον Χριστιανισμό χαρακτηρίζει η μεσσιανική ελπίδα, η πίστη σε μία εσωτερική αναγκαιότητα της Ιστορίας, η πρωταρχία της ιδέας της ελεημοσύνης έναντι της ιδέας της Δικαιοσύνης, η προκατάληψη υπέρ των «καταπιεσμένων», μια διαδικασία υποτιμήσεως του Κόσμου. Γι' αυτό ο Χριστιανισμός είναι ο μπολσεβικισμός της αρχαιότητος.

Αυτό που σήμερα κρατεί κλειστό το στόμα του μαντείου των Δελφών, δεν είναι η αποκάλυψη μιας δήθεν απάτης, παρά η εξαφάνιση του πνεύματος των Ελλήνων.

Ο «ΑΣΕΒΗΣ» ΑΝΤΙΟΧΟΣ

Ψηλαφώντας, τα παλιά βιβλία και τους θρύλους που έμειναν ζωντανοί στη μνήμη των Ελλήνων, αξίζει να σταθούμε σε ορισμένες μορφές που η ιστορική έρευνα ξεπέρασε με ευκολία, καίτοι τούτες έπαιξαν έναν ρόλο βαρυσήμαντο και καθοριστικό των εξελίξεων σε κάθε περιοχή της Πατρίδος μας. Εμείς, ως τελευταίοι εραστές της Αλήθειας και του Μύθου που έθρεψε τούτο τον 'Αγιο Τόπο, καθαρίζουμε και ζωντανεύουμε τις ιερές μνήμες τους, στέκουμε εκστατικοί στο μεγαλείο τους, αντλούμε δύναμη και όραμα από το έργο τους...

Σας μεταφέρω στην Λακωνική Γη, στην Γη που η Ελληνική Θρησκεία βρήκε το έσχατο καταφύγιό της και ο Ολύμπιος Ζευς αξιώθηκε με την τιμή των θυσιών ως τον 10ο αιώνα (αλλά και αργότερα)... Είναι η εποχή, που από αιώνες ήδη, ο φανατισμένος Ιουδαιοχριστιανικός όχλος συνεπαίρνει τα πάντα στο διάβα του, καίγοντας ιερά, δολοφονώντας και βιάζοντας ιέρειες, καταστρέφοντας όλο το ανεπανάληπτο πνεύμα που πήγασε από τις ζείδωρες πηγές της Αρχαίας Ελλάδος. Είναι η εποχή που ο «θεός της αγάπης» έχει σπείρει καλά το άδολο μήνυμά του στον παρηκμασμένο κόσμο και έχει στρέψει τα αφηνιασμένα πλήθη του κατά των τελευταίων υπερασπιστών της Αρχέγονης Ελληνικής Πίστεως. Και είναι, τί ειρωνία!, οι επικεφαλής εκείνου του όχλου που κατέστρεψε σχεδόν τα πάντα, οι σημερινοί 'Αγιοι της Εκκλησίας μας. Ας μην επεκταθώ όμως περί αυτού.

Μπροστά μου παίρνει σάρκα και οστά η σεπτή μορφή του Αντιόχου, του τελευταίου «έφορου των Εθνικών γαιών», του Μεγάλου πολεμιστή που έχυσε το αίμα του για να μην καταλυθεί απ' τους βάρβαρους η Εθνική Γη και η Εθνική Πίστη...

Ο 'Οσιος Νίκων είναι ο έτερος «πρωταγωνιστής» των διαδραματισθέντων. Αρμένιος στην καταγωγή, μισσαλόδοξος και ύπουλος, Εβραίος στην ψυχή. 'Ερχεται στην Σπάρτη, από μακρά πορεία στην Κρήτη, Αττική, Εύβοια, Κόρινθο, Αργολίδα κ.ά., στα 968. 'Εχει ρίξει παντού το δηλητήριο και το ανάθεμα σ' όποιον τολμά να σηκώσει κεφάλι στην νέα θρησκεία! Δρα έκτοτε πολλά χρόνια, στην Λακωνία και στην Μάνη, έχοντας στο πλευρό του τον στρατηγό της Πελοποννήσου Βασ. Απόκακκο και τον Αρχιεπίσκοπο Σπάρτης Θεόπεμπτο, σκορπώντας πάντοτε θανατικό και ανείπωτη βία στους ασεβείς. Με «το φόβο Θεού» και την «θεϊκή οργή» αναγκάζει τους Λάκωνες να προσφέρουν υλικά και προσωπική εργασία στην ανέγερση του Ναού του Σωτήρος. Με την ίδια «οργή» καταπατά τα εθνικά χτήματα (και φυσικά την Πίστη που εξέφραζαν τούτα) και όταν ο Αντίοχος αντιδρά, τότε κατηγορεί αυτόν ότι έκλεψε μοναστηριακή και μετοχική περιουσία. Οποίον ψεύδος! Εί-

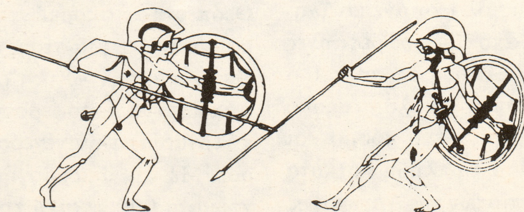
ναι σαν να κατηγορώ εγώ τον πατέρα μου ότι μου έκλεψε την περιουσία που ο ίδιος δημιούργησε... Ο Αντίοχος όμως δεν κλονίζεται — έχοντας τελευταίους συντρόφους τους λιγοστούς πιστούς της Αρχαίας Θρησκείας - δίνει την μάχη όρθιος περιφρουρώντας με αθωότητα, με παρρησία και απαράμιλλο θάρρος το δικαίωμά του να παραμείνει Έλληνας. Ώσπου επαναλαμβάνεται η γνωστή ιστορία «Δαυϊδ-Γολιάθ»: Ο όσιος Νίκων κάποια άγρια μεσάνυχτα με πάμπολους πιστούς του πατά την Ιερή Εθνική Γη και φτάνει, ως ιοβόλος όφις, στην σκηνή του Αντιόχου, όταν αυτός κοιμάται. Η παράδοση λέει ότι τον ξύπνησε και βέβαια ο Αντίοχος έφτυσε κατάμουτρα (για μια ακόμη φορά) τον άθλιο τούτο κήρυκα της "Αγάπης"! Ο όσιος Νίκων αμέσως, με ξεχωριστή «γενναιότητα» και ευκολία βεβαίως, «κατέφερε κατ' αυτού εις την πλευρικήν χώραν δια της σταυροφόρου (!) ράβδου εν θανατηφόρον χτύπημα» (η περιγραφή ανήκει στον νεότερο, Χριστιανό υβριστή, Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟ, που έγραψε την βιογραφία του... οσίου!). Καθώς ο τραυματισθείς Αντίοχος μεταφερόνταν στην Σπάρτη από τους αποδεκατισμένους συνέλληνές του, υπέκυψε «υπό το κράτος ισχυροτάτων και δριμυτάτων πόνων» και το σώμα του επυρπολήθη την επόμενη νύχτα!

Ο δρόμος μένει, πλέον, ανοιχτός για τον όσιο και τους ομοίους του. Σε λίγο από τα υλικά του Ναού του Ποσειδώνος στο Ταίναρο θα χτισθούν οι Άγιοι Ασώματοι, από τα υλικά του Ιερού της Αφροδίτης και του Μεγάρου της Δήμητρας θα κτισθούν αντίστοιχα, η Αγία Παρασκευή και η Κοίμηση της Θεοτόκου! Και οι Εβραίοι έμποροι θα καταφθάσουν στην Λακεδαίμονα καίτοι αργότερα θα εξαφανισθούν, από τις αντιδράσεις του Λακωνικού Λαού και της Εκκλησίας, που δεν φαίνεται να υιοθετεί την ιουδαϊκή αλήθεια!, μα κρατά πάμπολλα στοιχεία της παλιάς πίστης και μένει προσηλωμένη στην παράδοση παρά το φανατισμό που εμποτίζεται στα πρώτα της βήματα.

Αλλά εκείνο που φανερώνει ξεκάθαρα ότι το Ελληνικό Αίμα του Ασεβούς ΑΝΤΙΟΧΟΥ δεν έπεσε σε λάσπη αλλά σε γονιμότατο έδαφος είναι η παρουσία πέντε ολόκληρους αιώνες μετά ενός Νέου Μεγάλου «Ασεβούς», του Πλήθωνα Γεμιστού και των πιστών του — που ιδρύουν στην Σπάρτη, νεοπλατωνική Ακαδημία, και μύησαν (ή το λιγότερο προσπάθησαν) στην Ελληνική Φιλοσοφία και Θρησκεία εκατοντάδες Λάκωνες και αυτόν τον τελευταίο Αυτοκράτορα του Ελληνισμού· τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο — προκαλώντας έτσι, σε νέο «αγώνα υπέρ πίστεως» τον Θεσσαλόν θεολόγο Σχολάριο, τον κατάπτυστο τούτον ανθέλληνα που μετέπειτα έγινε Οικουμενικός Πατριάρχης!

Σήμερα — δέκα αιώνες μετά τα γεγονότα που εκθέσαμε — στην πρωτεύουσα της Λακωνίας φαντάζει ο Ναός του πολιούχου της πόλης «Όσιος Νίκων ο Μετανοείτε» (... θα κατανοήσατε βέβαια πως αντιλαμβάνετο ούτος την μετάνοια!). Οι αιώνες, περνούν... Και ποιος ξέρει αν δεν είναι κοντά μας ο Αιώνας, που στην θέση του Ναού του Νίκωνα, στηθεί πραγματικά Μεγαλόπρεπο το Ιερό στην μνήμη του «Ασεβούς» ΑΝΤΙΟΧΟΥ;

Τεύθρων Νεστοράκος

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΕΥΡΩΠΗ

Την ίδια στιγμή που στο γήπεδο της Ν. Φιλαδελφίας 17.000 Νεο-Έλληνες (;) συνάχθηκαν για να απολαύσουν τον νεαρό Τούρκο Κιουτσούκ Εμράχ, πιθανόν ωθούμενοι από αταβιστικά σοδομικά αισθήματα της προφανούς μπάσταρδης καταγωγής τους, μερικά χιλιόμετρα έξω από την πόλη του Φωτός, στην Γη του Βοναπάρτη, σε μια παλιά φάρμα, στην αυλή παλιού ευρωπαϊκού «αρχοντικού», συγκεντώθηκε η ελίτ της νεολαίας της Ευρώπης, ωθούμενη από την αταβιστική της ανάγκη για κατάφαση αξιών όπως το ΑΙΜΑ και η ΤΙΜΗ.

Η διαφορά των τόπων τα λέει όλα. Από τη μία ο όχλος, από την άλλη η ανθρώπινη προσωπικότητα, δεμένη με την γονιμοποιημένη φύση. Από τη μία η παράδοση σε ευτελέστατης ποιότητας ευδαιμονισμό, από την άλλη η απόφαση για δύσκολους αγώνες. Από τη μία οι κορυβαντώντες χαχόλοι γύρω από τον Μογγολάκο, από την άλλη τα καθαρά βλέμματα μερικών δεκάδων νέων ευρωπαίων κάτω από ιερά λάβαρα.

Αντιπροσωπείες εθνικοεπαναστατικών και εθνικοσοσιαλιστικών οργανώσεων από τις χώρες της ΕΟΚ διαδήλωσαν την κατηγορηματική απόφασή τους να αγωνισθούν για το χτίσιμο μιας Ενωμένης Ευρώπης των εθνών της και όχι των εμπόρων, των πολυεθνικών ή των απάτριδων, κοσμοπολιτών απογόνων των νομάδων της γης Χαναάν. Διακήρυξαν ακόμη την κατηγορηματική τους αντίθεση και την απόφασή τους για αγώνα κατά της πιθανής ένταξης στην ΕΟΚ της Τουρκίας, του Μαρόκου και του Ισραήλ, χωρών που έχουν τόση σχέση με την Ευρώπη όση ο Φάντης με το ρετσινόλαδο και που όμως οι αφέντες της Ε(βραϊκής) Ο.Κ. και οι λακέδες τους αγωνίζονται να προωθήσουν για ευνοήτους λόγους.

Ο ομιλητής εκ μέρους της (ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και του ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ) τόνισε ότι για μας δεν τίθεται θέμα ούτε, βέβαια, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δημοκρατίας, ούτε καν εχθρότητας του Τουρκικού κράτους προς την Ελλάδα, αλλά η άρνηση μας βασίζεται στην φυλετική διαφορά μας με τους Τούρκους και τους άλλους υποψηφίους, για να καταλήξει στο ότι μία αληθινή Ενωμένη Ευρώπη, άξια του ονόματός της και ικανή να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του μέλλοντος τιμώντας το παρελθόν της, δεν μπορεί παρά να χτισθεί πάνω σ' ένα θεμέλιο: ΤΟ ΑΙΜΑ. Δηλαδή την ΦΥΛΗ.

Παρέστησαν αντιπροσωπείες από την Ιταλία (TERZA POSIZIONE), την Ισπανία, την Πορτογαλία, το Λουξεμβούργο, το Βέλγιο (Forces Nouvelles Belges), την Ελλάδα και φυσικά την Γαλλία (TROISIEME VOIE του Z. Z. Μαλλιαράκη), που είχε και την ευθύνη της διοργάνωσης αυτής της πρώτης ευρωπαϊκής Αγρυπνίας (Veillee Europeenne).

Συγκινητική ήταν η υποδοχή που επιφυλάχθηκε από τους συναγωνιστές και συναγωνίστριες στην ελληνική αντιπροσωπεία και που ξεπέρασε σε ενθουσιασμό κάθε άλλη, απηχώνται ίσως και τον γαλλικό φιλελληνισμό που παραμένει στις μέρες μας ο πιο ζωντανός στην Ευρώπη.

Από τις ομιλίες των άλλων αντιπροσωπειών ξεχώρισε η ομιλία του Ιταλού συναγωνιστού Ρομπέρτο, φίλου της Χ.Α., που τόνισε ότι η Ευρώπη είναι μία Υπερβατική Ενότης όπως την εξέφρασε η γιβελινική ιδέα της Imperium, σύμφωνα και με τις διδασκαλίες του μεγάλου Ι. Έβολα.

Η εκδήλωση έκλεισε με ομιλία του αρχηγού της Troisieme Voie και επίτιμου μέλους του Λαϊκού Συνδέσμου Ζαν-Ζιλ Μαλλιαράκη που εξέφρασε την απόφαση των Γάλλων συναγωνιστών να παλέψουν για μια Γαλλία στην πρωτοπορία της Ευρώπης — Έθνους, καθαρή από αλλόφυλες μολύνσεις, κοινωνικές αδικίες, αλλά και στενό σωβινιστικό πνεύμα. «Η εποχή των ταπεινώσεων παρήλθε», τόνισε κλείνοντας: Ούτε Τραστ, ούτε Σοβιέτ, ΕΥΡΩΠΗ ΕΛΕΥΘΕΡΗ και ΚΥΡΙΑΡΧΗ! ΖΗΤΩ Η ΕΥΡΩΠΗ!

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος απροκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ ΧΑΛΕΠΑ

Το 1938, 50 χρόνια από σήμερα άφηνε την τελευταία του πνοή, ο μεγαλύτερος γλύπτης της νεώτερης Ιστορίας της Ελλάδας, ο παγκόσμια αναγνωρισμένος στην εποχή του και σχεδόν από όλους ξεχασμένος σήμερα Γιαννούλης Χαλεπάς. Είναι πια κοινότυπο από τις στήλες αυτού του περιοδικού να αναφέρουμε τις παραλήψεις του αστικού κράτους, που σα νέος Κρόνος τρώει τα παιδιά του βυθίζοντας τα στη Λήθη και κρύβοντας τα από τα όμματα των όσων, σήμερα, ενδιαφερομένων.

Σα μικρό βιογραφικό αναφέρουμε ότι ο Γιαννούλης Χαλεπάς γεννήθηκε στον Πύργο της Τήνου το 1851, πολύ μικρός πηγαίνει στην Σύρο όπου μαθαίνει τα πρώτα του γράμματα και από εκεί το 1869/70 μεταβαίνει μόνιμα στην Αθήνα, όπου, παρακάμπτωντας τις πατρικές αντιρρήσεις, σπουδάζει στο Πολυτεχνείο γλυπτική με τον νεοκλασσικιστή Λεωνίδα Δρόση. Αμέσως μετά με υποτροφία του Τηνιακού Ιδρύματος της Ευαγγελιστρίας πηγαίνει στο Μόναχο όπου συνεχίζει τις σπουδές του. Στην Αθήνα επιστρέφει το 1876, αφού όμως πριν από αυτόν έχει φτάσει και κατακτήσει την πρωτεύουσα η φήμη του. Ξεκινά η πρώτη περίοδος του δημιουργικού του έργου. (Κοιμωμένη 1878-80), ενώ ταυτόχρονα προσβάλλεται από την ψυχική αρρώστεια που μέλλει να τον ταλανίσει για 25 χρόνια περίπου. Αμέσως μετά την «Κοιμωμένη» σταματά να δουλεύει, και λίγο αργότερα κλείνεται στο ψυχιατρείο της Κερκύρας όπου θα μείνει για 14 χρόνια. Με την έξοδο του επιστρέφει στη γενέτειρά του, ξεκινώντας ταυτόχρονα προσπάθειες να εργαστεί. Όμως η μητέρα του που θεωρεί την γλυπτική υπεύθυνη της αρρώστειας του για να τον προστατέψει σπάει ότι αυτός φτιάχνει. Έτσι ο «μπάρμπα Γιαννούλης» αδύναμος και άρρωστος εξηντάρης πια αναγκάζεται για να ζήσει να κάνει μικροδουλειές, θελήματα, να μαζεύει αποτσίγαρα κλπ. Μετά το θάνατο της μητέρας του, το 1916 ο Χαλεπάς ξαναασχολείται με την γλυπτική, δίνοντας ένα καινούργιο εαυτό, δυναμικό και αγέραστο, μεταβάλοντας σχεδόν ολοκληρωτικά τις τεχνικές του: στην παλιά σταθερή και απόλυτα κλασσική αντιμετώπιση των πραγμάτων και των όγκων, εισδύει μία μορφή εξαύλωσης, δυναμικής όμως και αγωνιστικής, μια μορφή καθαρά μεταφυσική. Αργότερα, το 1927, ο «Έλληνας Ροντέν», τιμάται με το Αριστείο Γραμμάτων και Τεχνών της Ακαδημίας Αθηνών, μια από τις λιγοστές αναγνωρίσεις που είχε όσο ζούσε. Πέθανε όπως προαναφέραμε το 1938.

Τιμή λοιπόν και όχι λήθη για τον καταραμένο μύστη, τον άξιο διάδοχο του Πραξιτέλη και του Φειδία, τον αδικημένο και μισοξεχασμένο γέροντα. Λαοί που ξεχνούν τα άξια παιδιά τους πεθαίνουν.

Ο CARL ORFF ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας από τους Γερμανούς συνθέτες που είχαν αγωνισθεί με το Εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς του 1933-1945 ήταν ο πρωτοπόρος και μεγάλος Carl Orff, που τα Carmina Burana του (παγκόσμια πρώτη 1937, παρουσία του ίδιου του Φύρερ), έχουν γίνει πια κτήμα όλων. Στο περιοδικό Μουσικολογία φιλοξενείται ένα άρθρο που αναφέρει τις σχέσεις του Orff με τον αρχαιοελληνικό πολιτισμό, και το ενδιαφέρον του για την πατρίδα μας. Παρουσίαση λεπτομερέστατη και πολυδιάστατη που αγνοεί όμως (ηθελημένα ή όχι) την πολιτική ταυτότητα του μεγάλου παιδαγωγού και μουσουργού.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η.Π.Α.

● Η οργάνωση «Ευρωπαίοι Λευκοί Εθνικιστές» (European White Nationalists), αποφάσισε να δημιουργήσει απ' αρχής μία πόλη στο Λος Άντζελες, η οποία να είναι δομημένη φυλετικά, ώστε να γίνει το επίκεντρο κατοίκησης των φυλετικά διαφωνούντων. (Σημ: αν και την θεωρούμε παρακινδυνευμένη την προσπάθεια αυτή, ευχόμαστε καλή επιτυχία).

● Ο εθνοφυλετιστής Carles Messirk μας καταγγέλλει από την φυλακή της Rahowa, ότι οι αρχές της φυλακής του απαγορεύουν να εισάγει βιβλία εντός της φυλακής προς ανάγνωση φυλετικού και αναθεωρητικού περιεχομένου.

● Μεγάλη συγκέντρωση έλαβε χώρα στο Idamo, από την οργάνωση «Aryan Nations». Την συγκέντρωση την παρακολούθησαν 350-400 άτομα, που κράταγαν λάβαρα με την Σβάστικα, τον Κελτικό Σταυρό και σημαίες του Νότου. Το κοινό αποτελείτο από άτομα που ενώ είχαν διαφορετικές κατ' ιδίαν πολιτικές αντιλήψεις, είχαν μία κοινή πίστη, ήσαν ρατσιστές (Εθνοφυλετιστικές, μέλη της Klan, και Εθνικοσοσιαλιστές).

Στην συγκέντρωση παρευρέθησαν και μίλησαν γνωστοί ηγέτες του Αμερικάνικου και Καναδικού Εθνοφυλετικού κινήματος. Συγκεκριμένα ο ιερέας Richard G. Butler (της οργάνωσης «Aryan Nations»), ο ιερέας Robert E. Miles (του «Free Forum Association» και της «Mountain Church»), ο John Steele (του «SS Action Group», το οποίο υπάγεται στην Εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση «NSDAP/AO») και ο John R. Taylor (της «Canada's Western Guard»).

● Στην Βόρεια Carolina, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση Λευκών ρατσιστών. Στην συγκέντρωση μίλησε ο Μέγας Δράκος (Σημ: είναι τίτλος βαθμού), ο Virgil Griffin, των Χριστιανών Ιπποτών της «Ku Klux Klan».

Κατά τη διάρκεια της ομιλίας του, στιγμάτισε την Ομοσπονδιακή τυραννία που έχει επιβληθεί ενάντια στην φυλετική καθαρότητα, την σύγχρονη διαφθορά και τον κομμουνισμό. Την ομιλία παρακολούθησαν πάνω από 200 ενθουσιώδη άτομα, κρατώντας σημαίες του Νότου.

● Στην τελευταία έκδοση της Εθνικοσοσιαλιστικής εφημερίδας «The NEW ORDER» (η ΝΕΑ ΤΑΞΗ), η οποία είναι όργανο του «NSDAP/AO», υπάρχει καταχώρηση με την διεύθυνση της «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ», για τους συναγωνιστές Αμερικάνους που επιθυμούν να αλληλογραφήσουν μαζί μας.

Γαλλία

● Ο Φρανσουά Λεοτάρ, υπουργός Πολιτισμού, διάλεξε τον αρχιτέκτονα Ίαν Χάμιλτον Φίνλεϋ για να φτιάξει ένα μνημείο στη δόξα των δικαιωμάτων του ανθρώπου, στις Βερσαλλίες. Όμως, ο Ίαν Χάμιλτον Φίνλεϋ αισθάνεται ένα ζωντανό θαυμασμό για την Εθνικοσοσιαλιστική τέχνη, αφού διατηρούσε αλληλογραφία με τον Άλμπερτ Σπέερ, ενώ και ο ίδιος στα έργα του είχε φτιάξει ρούνες και σβάστικες. Επιπλέον ο γλύπτης είχε στείλει γράμματα σε Εβραίους συναδέλφους του, όπου ανέφερε τις απαγορευμένες του απόψεις, για το ρόλο του εβραϊκού λαού στον κόσμο. Βέβαια, κανείς δεν αγανάκτησε, όταν για πολιτικούς λόγους η κυβέρνηση απέσυρε την παραγγελία από αυτόν τον καλλιτέχνη.

● Σε ένα γράμμα του, απευθυνόμενο στο Malhuret ο Γ. Μαλλιαράκης, του κινήματος «Τρίτος Δρόμος» ζήτησε να δοθεί τέλος στους περιορισμούς της ελευθερίας έκφρασης, των οποίων θύματα είναι οι πατριώτες, όπως, επίσης, να τερματιστούν τα προνόμια που απολαμβάνουν οι αντιρατσιστικές και αντεθνικές οργανώσεις. Το μήνυμα αυτό δόθηκε στο γραμματέα του κράτους, για τα Δικαιώματα

του Ανθρώπου, από μία επιτροπή των αγωνιστών του «Τρίτου Δρόμου».

Γερμανία

● Ένα νέο πολιτικό κόμμα, υπερασπιζόμενο τις εθνικολαϊκές ιδέες, ιδρύθηκε στη Δ. Γερμανία, με ονομασία «Γερμανικό Εθνικό Λαϊκό Κόμμα».

● Ο γιος του Ρούντολφ Ες κατήγγειλε το βιβλίο που έγραψε ο γάλλος στρατιωτικός ιερέας των φυλακών του Σπαντάου. Στο βιβλίο αυτό αναφέρονται ορισμένες δηλώσεις του Ρούντολφ Ες. Σύμφωνα με το γιό του, είναι αδύνατο να είπε ο πατέρας του τέτοια πράγματα.

Αυστραλία

● Οι υπηρεσίες της Ειδικής Μονάδας Πληροφορίων της Αυστραλίας ψάχνουν σήμερα περίπου 450 φακέλλους μεταναστών, οι οποίοι θεωρούνται ύποπτοι για «εγκλήματα πολέμου». Το 1986, το κέντρο Σ. Βίζενταλ του Λος Άντζελες δήλωσε πως ανακάλυψε 77 «εγκληματίες πολέμου» από τους οποίους αρκετοί είχαν διαφύγει στην Αυστραλία. Έτσι, έδωσε ένα κατάλογο με 70 ονόματα στην Αυστραλιανή κυβέρνηση, κατηγορώντας την, μάλιστα, για τους λόγους για τους οποίους είχε δεχθεί αυτούς τους «εγκληματίες» το 1945. Στον κατάλογο αυτό συμπλήρωσαν ονόματα και η Σ. Ένωση και άλλα ανατολικά κράτη. Τι συγκινητική συνεργασία ανάμεσα στους Εβραίους της Ανατολής και της Δύσης.

Σ. Ένωση

● Η Σ. Ένωση είναι έτοιμη να συνεργαστεί με τις βρεττανικές αρχές, αν αυτές αποφασίσουν να οδηγήσουν στη δικαιοσύνη παλιούς ναζί, οι οποίοι κατοικούν στην Βρεττανία, και οι οποίοι θεωρούνται ύποπτοι εγκλημάτων πολέμου. Αυτά δήλωσε πρόσφατα ο αντιπρόεδρος της κοινοβουλευτικής επιτροπής για «εγκλήματα πολέμου» Γ. Γκόρστ.

Βέλγιο

Στις πρόσφατες εκλογές στο Βέλγιο το Vlaame Block εξέλεξε δύο βουλευτές και ένα γερουσιαστή. Ορισμένες περιοχές της Αμβέρσας με υψηλά ποσοστά μεταναστών, ψήφισαν μέχρι και 64% το V.B.

Μ. Βρεττανία

● Το British National Party κάνει τον τελευταίο καιρό μία μεγάλη εκστρατεία καταγγελίας ενός νέου νόμου, που διευκολύνει ακόμη περισσότερο τις εκτρώσεις. Ο νόμος αυτός της φυλετικής αυτοκτονίας ψηφίστηκε το Φεβρουάριο στη Βουλή των Κοινοτήτων, τόσο από τους Συντηρητικούς, όσο και από τους Εργατικούς.

● Τον ερχόμενο Ιούλιο, μια επιτροπή του British National Party θα επισκεφτεί το Μπέλφαστ και άλλες περιοχές της Βόρειας Ιρλανδίας, για να συμμετάσχει σε τοπικές εκδηλώσεις, καθώς και για να μοιράσει υλικό προπαγάνδας.

● Τον Ιούλιο, επ' ευκαιρία της επετείου της «νύχτας των κρυστάλλων», το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης ανακοίνωσε ότι θα πραγματοποιήσει συνέδριο με τίτλο «ο αντίκτυπος του Ολοκαυτώματος». Το συνέδριο χρηματοδοτείται από τον γνωστό βαθύπλουτο Αγγλο-Εβραίο εκδότη, Robert Maxwell.

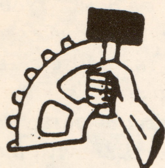
● Η ημερήσια εφημερίδα «Gurdian» δημοσίευσε πρόσφατα ένα αποκλειστικό γκάλοπ σχετικά με τις φυλετικές κατανομές πληθυσμού των ΗΠΑ που ψήφισαν τον Δουκάκη και τον Τζάκσον.

Τον Δουκάκη τον ψήφισαν περισσότερο οι Εβραίοι, εν συνεχεία οι Μαύροι και έπειτα οι λευκοί. Τον Τζάκσον τον ψήφισε μεγαλύτερο ποσοστό λευκών σε σχέση με τους μαύρους, ψηφοφόρους, ενώ αρκετά σημαντικό ήταν και το ποσοστό των Ασιατών ψηφορόρων.

ΙΣΡΑΗΛ

— Πραγματοποιήθηκε στην Ιερουσαλήμ το «Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο» κάτω από δρακόντεια μέτρα ασφαλείας και «κεκλεισμένων των θυρών». Το συνέδριο το συνεκάλεσαν οι νέοι Σιωνιστές, μετά τις προτάσεις που έκαμαν στο προ-συνέδριο τους, το οποίο έγινε στο Λονδίνο την 1η Νοεμβρίου.

Στην Ιερουσαλήμ, οι καθοδηγητές του παγκόσμιου Σιωνισμού αποφάσισαν την συνάντηση αντιπροσωπειών από όλους τους Εβραίους της διασποράς για να παρθούν «ριζικά μέτρα κατά της αφομείωσης και της επιμειξίας των Εβραίων με τους αλλοεθνείς».

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

● Διαμαρτυρήθηκε και το ΚΚΕ για την επίσκεψη του Οζάλ στην Αθήνα. Αλλά όχι για την Κύπρο, όχι για τους αγνοούμενους, ούτε για τις προκλήσεις των Τούρκων. Διαμαρτυρήθηκε για την συνεχιζόμενη φυλάκιση των δύο κομμουνιστών ηγετών Κουτλού και Σουργκίν!

Όλα τα εθνικά μας συμφέροντα έρχονται σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην κράτηση δύο Μογγόλων κομμουνιστών, στο όνομα της διεθνικιστικής αλληλεγγύης.

Χωρίς καμία διάθεση κοροϊδίας ευχόμαστε και μεις μαζί τους, να τους αφήσουν ελεύθερους και να νομιμοποιήσουν το κόμμα τους, μήπως παίξουν και αυτοί τον ανάλογο προδοτικό ρόλο με τους συντρόφους τους του ΚΚΕ.

● **Ζήτημα Δ. Θράκης** αρχίζουν να θέτουν σιγά - σιγά οι Τούρκοι. Δεν μιλούν πλέον μόνο για μουσουλμανική μειονότητα αλλά προβάλλουν και αξιώσεις επί των εδαφών. Αυτό φαίνεται από τις δηλώσεις του τουρκικού υπουργείου Εξωτερικών και τις προσπάθειές του να το θέσουν θέμα προς συζήτηση κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Οζάλ στην Αθήνα. Η αιώνια τουρκική θρασύτητα· αφού εξολόθρευσαν όλους τους Έλληνες που ζούσαν στα εδάφη τους, κυνήγησαν και κυνηγούν Αρμένιους και Κούρδους και κάθε άλλη φυλετική και θρησκευτική μειονότητα διαμαρτύρονται για την δήθεν καταπίεση των ομοφύλων τους στη Θράκη με απώτερο σκοπό να πετύχουν κάτι ανάλογο με την Κύπρο.

Δηλαδή με το πρόσχημα της προστασίας της μειονότητας να εισβάλλουν και να την προσαρτήσουν.

Εμείς έχουμε επισημάνει τον κίνδυνο και την αδυναμία της δημοκρατίας να τον αντιμετωπίσει· η μόνη λύση που υπάρχει είναι αρχικά μεν η μετακίνησή τους στο εσωτερικό της χώρας και όταν οι συνθήκες το επιτρέψουν η επιστροφή τους στην Τουρκία.

● Την χρονιά που μας πέρασε **230.000** Έλληνες επισκέφθηκαν την Τουρκία, κατατάσσοντας έτσι την Ελλάδα στην δεύτερη θέση, ως προς τον αριθμό τουριστών που ταξίδεψαν προς την χώρα αυτή!

230.000 Έλληνες πήγαν για τουρισμό σε μία χώρα με την οποία βρισκόμαστε σχεδόν σε εμπόλεμη κατάσταση! Και δεν πρόκειται βέβαια για τουρίστες που θέλουν να γνωρίσουν τα ελληνικά μνημεία της Μ. Ασίας ή να δουν τις «χαμένες» πατρίδες.

Όχι, την επισκέπτονται επειδή η ζωή εκεί είναι φθηνή, διότι τα δερμάτινα και τα χρυσαφικά είναι φθηνότερα από εδώ. Και μπροστά στο μικροαστικό τους συμφέρον αδιαφορούν ότι έτσι βλάπτουν τον τόπο τους και ενισχύουν την Τουρκία δίνοντας της χρήματα, για να αγοράσει όπλα με τα οποία αύριο θα τους πολεμήσει.

● **Εξ' αιτίας του «περίεργου» εκλογικού συστήματος που επίτηδες καθιερώθηκε για να κτυπηθεί η άνοδος του FRONT NATIONAL το κόμμα του Λεπέν εκέρδισε μία μόνο έδρα στην Γαλλική βουλή.**

Ενώ το 1986 με ποσοστό 9,8% είχε κερδίσει 35 έδρες, τώρα με το ίδιο ποσοστό του 9,8% κερδίζει μόνο 1!

Ενώ δηλαδή οι ψηφοφόροι του δεν μειώθηκαν εκμηδενίστηκε σχεδόν η αντιπροσώπευσή του στη Βουλή.

Παρ' όλους όμως τους άθλιους σχεδιασμούς των κοινοβουλευτικών να σταματήσουν την άνοδο του εθνικολαϊκού κινήματος, ο Λεπέν έχει πλέον μία σταθερή εκλογική δύναμη του 10% η φωνή της οποίας δεν μπορεί να αποσιωπηθεί.

● *Απέσχε η Ελλάδα από την ψηφοφορία που έγινε στον ΟΗΕ για την καταπάτηση των δικαιωμάτων της ελληνικής μειονότητας από το κομμουνιστικό καθεστώς της Αλβανίας! Με την στάση της δε αυτή παρέσυρε και άλλες χώρες σε αποχή παρ' ότι η Ολλανδία επέμενε στην καταδίκη της Αλβανίας.*

Τραγελαφικές καταστάσεις της δημοκρατίας. Μέχρι πριν λίγο καιρό ευρισκόμαστε σε εμπόλεμη (θεωρητικά) κατάσταση με την Αλβανία για την ελληνική μειονότητα· σήμερα ούτε ψηφίζουμε εναντίον της. Αν μη τί άλλο έχουμε τουλάχιστον σταθερή εξωτερική πολιτική...

● Άλλη μία εφημερίδα (Βραδυνή) αγόρασε ο τα πάντα αγοράζων Κοσκωτάς. Το

σύγχρονο αυτό πρότυπο του «αυτοδημιούργητου» καπιταλίστα που μας ήρθε από την μητρόπολη του φιλελευθερισμού, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα επιδόθηκε σε ένα όργιο αγορών, διαθέτοντας ανεξάντλητα αποθέματα χρημάτων, όχι βεβαίως δικά του. Εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοσταθμοί, ομάδες, ποδοσφαιριστές, δημοσιογράφοι συνωστίζονται και συναγωνίζονται στο ποιος θα πουληθεί πρώτος.

Η πεμπτουσία του καπιταλισμού· τα πάντα προσφέρονται να πουληθούν χωρίς να έχει σημασία σε ποιους και σε ποια συμφέροντα. Και τί περίεργον· δεν αγοράζει, δεν επενδύει σε εργοστάσια που παράγουν προϊόντα και δίνουν δουλειές αλλά μόνο σε κέντρα εξουσίας και επηρεασμού της κοινής γνώμης μέσω της πληροφόρησης και του θεάματος.

Ωραία, φιλελεύθερη, καταναλωτική Ελλάδα! Ένας άγνωστος με ύποπτα χρήματα και με βεβαρυμένο ποινικό παρελθόν, εισβάλλει ξαφνικά και κοντεύει να μας αγοράσει όλους.

Και οι Έλληνες «πολίτες» αποχαυνωμένοι θαυμάζουν και αναρωτιούνται ποια θα είναι η επόμενη αγορά του, οι νέοι επιχειρηματίες προσπαθούν να του μοιάσουν, και κανέναν δεν ενδιαφέρει αν τα πάντα πουληθούν, αρκεί βέβαια να είναι σε συμφέρουσα τιμή. Καμμία ενόχληση, καμμία ανησυχία για την ώρα που ο Κοσκωτάς (οι διάφοροι Κοσκωτάδες και αυτοί που κρύβονται πίσω τους) θα εξαργυρώσουν τα κεφάλαια που διέθεσαν, εις βάρος τους και εις βάρος της πατρίδας τους. Και αυτό συμβαίνει διότι νομίζουν ότι η ελευθερία της ελάχιστης μειοψηφίας των κεφαλαιοκρατών να αγοράζουν οτιδήποτε αντανακλά και την δικιά τους ελευθερία, ενώ στην πραγματικότητα είναι μόνο οι άβουλοι χειροκροτητές της που έχουν δικαίωμα μόνο στην κατανάλωση των προκαθορισμένων προϊόντων τους.

● *Με αφορμή τις αγοραπωλησίες στον χώρο του τύπου ας ρίξουμε μία ματιά για να δούμε αν υπάρχει πράγματι η πολυδιαφημιζόμενη ελευθερία του τύπου ή πρόκειται πάλι για μία ακόμη κενή έννοια όπως και τόσες άλλες που ευαγγελίζεται ο κοινοβουλευτισμός. Ας δούμε δηλαδή ποιοι κρατούν στα χέρια τους σήμερα τον τύπο.*

Κατ' αρχάς ο Κοσκωτάς ελέγχει, προς το παρόν, τις 24 ώρες, Καθημερινή, Βραδυνή, Εβδόμη καθώς και τα περιοδικά Ενα, Μία, TV3, Τέταρτο προχωρώντας δε και στη δημιουργία ραδιοσταθμού (άξιο προσοχής είναι ότι άλλες εφημερίδες του είναι δεξιές και άλλες αριστερές). Ο Βαρδινογιάννης έχει την Μεσημβρινή. Ο Λαμπράκης το Βήμα, Νέα, Ταχυδρόμο, Ρομάντσο, Πάνθεον, διάφορα ειδικευμένα έντυπα, καθώς και ένα ραδιοσταθμό. Ο Μπόμπολας το Έθνος, Εικόνες, Χρόνος. Οι αδελφοί Κουρή την Αυριανή, Δημοκρατικό Λόγο και Φίλαθλο.

Όλοι αυτοί οι εκδότες (που ταυτόχρονα επηρεάζουν και άλλα μικρότερα έντυπα) είναι κυρίως μεγαλοεπιχειρηματίες που επεκτάθηκαν και στον χώρο του τύπου. Λαμβάνοντας υπ' όψην ότι οι εφημεριοες σπανιως έχουν κέρδη ρωτούμε τους αφελείς δημοκράτες της δήθεν ελευθερίας του τύπου. Οι κύριοι αυτοί υφίστανται αυτές τις ζημιές επειδή θέλουν να μας πληροφορούν ή για να τις έχουν σαν μοχλούς πιέσεων προς όφελος των συμφερόντων τους; Σε μία κρίσιμη στιγμή, ποια θα βάλουν πρώτα, τα δικά τους συμφέροντα ή της πατρίδας τους (αν υποθετεί ότι πιστεύουν σε κάτι τέτοιο αυτοί οι κατ' εξοχήν κοσμοπολίτες);

● Ανέλαβε το Υπουργείο Παιδείας ο «εκλεκτός υιός» του πρωθυπουργού και ως δια μαγείας ελύθη η απεργία των καθηγητών. Η πρόταση του χρέωσε το κράτος με ποσόν άνω των 500.000.000 δραχμών σε σχέση με την προηγούμενη πρόταση Κακλαμάνη.

Τι να πούμε εμείς, παραθέτουμε αυτούσιο το ερώτημα, που θέτουν τα κυβερνητικά «ΝΕΑ» στο φύλλο τους της 28ης Ιουνίου 1988: «γιατί δεν δόθηκαν στην προγενέστερη φάση, οι τελικά διδόμενες παροχές, ώστε να αποφευχθεί η παράταση της αναταραχής... Μια πειστική απάντηση — εάν και εφόσον υπάρχει — θα μπορούσε να διαψεύσει τους υπαινιγμούς για «προικοδότηση» του νέου υπουργού Παιδείας, που τυχαίνει να είναι γιός του Πρωθυπουργού».

● Αργά, αλλά σταθερά δείχνει το πραγματικό του φιλο-εβραϊκό πρόσωπο ο «Έλληνας» υποψήφιος πρόεδρος των Η.Π.Α. Μάϊκλ Δουκάκης. Μετά την πρόσφατη εξωφρενικά σιωνιστική δήλωση του ότι πρέπει να μεταφερθεί η πρωτεύουσα του Ισραήλ από το Τελ-Αβίβ στην Ιερουσαλήμ. (Η Ιερουσαλήμ ως γνωστόν βρίσκεται στη κατεχόμενη ζώνη), μετά αυτή του την δήλωση ήλθε η αποκάλυψη από τον Έλληνα Ρεπουμπλικάνο γερουσιαστή Γιατράς ότι ο Δουκάκης δεν

έχει καμμία σχέση με τον Ελληνισμό και την ορθοδοξία από την στιγμή, που ετέλεσε το γάμου του με την εβραία γυναίκα του εκτός ορθοδόξου εκκλησίας. Μια ματιά εξάλλου στα ονόματα των χρηματοδοτών του είναι αρκετή για να καταλάβουμε ποιών τα συμφέροντα εξυπηρετεί και από ποιούς κινείται ο «Έλληνας» Μάϊκλ Δουκάκης. Χρηματοδότες του μεταξύ άλλων είναι οι Εβραίοι Άλαν Λίβενθαλ, Τζων Ρότεμπεργκ, Φρεντ Σήγκελ και Λεονάρντ Άρονσον.

- Στις αγγελίες των εφημερίδων, στη στήλη όπου δίνονται δάνεια παντός τύπου (όρα τοκογλυφία) πολλά είναι τα χαρακτηριστικά εβραϊκά ονόματα. Ο Αιώνιος Σάϋλωκ επί το έργον...

ΣΧΟΛΙΟ

• Με την λήξη του 4ου Συνέδριου της ΚΝΕ ξεκαθαρίζει η μέχρι τώρα διστακτική προσπάθεια των Μπολσεβίκων να ηγηθούν μιας «συμπαράταξης της αριστεράς». Μέσα από τις ντιρεχτίβες του Αρχιχασάπη Φλωράκη και τις εισηγήσεις των ομιλητών, φαίνεται ολοκάθαρα η απόπειρα σύμπηξης μπολσεβοκρατούμενων συνοδοιπορικών μαζικών φορέων. Αυτά τα σύγχρονα ανάλογα των μεσοπολεμικών «λαϊκών μετώπων», ενισχυμένα από την κροκοδείλια γοητεία της «Perestroika» και της «Glasnost» θα επεκτείνουν το Διεθνιστικό δηλητήριο στο Λαό στο μεγαλύτερο δυνατό βάθος και έκταση.

Γι' αυτό απαιτείται εγρήγορση, ενημέρωση και σκληρή ιδεολογικοπολιτική δουλειά από κάθε πατριώτη, μόνον τότε θα υψωθεί επιτυχημένος φραγμός στο σιωπηλό χείμαρρο του Μπολσεβικισμού. Η πορεία των παγκοσμίων γεγονότων συγκλίνει προς μία ακόμη γενική έφοδο του Εβραίου να εξουσιάσει την ανθρωπότητα. Ο Gorbachev θ' αναγνωρίσει το Ισραήλ. ΗΠΑ και ΕΣΣΔ ξαναρίχνουν το προσωπείο σφίγγοντας τα χέρια μ' ένα θερμό «Salom». Είναι χρέος των Εθνικολαϊκών δυνάμεων να πολεμούν ασταμάτητα τόσο τους αστοφιλελεύθερους όσο και τους Μπολσεβίκους χαχόλους του Διεθνούς Εβραίου.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Ξανά αναφορά σε έναν άλλο γνωστό, (σαν όνομα περισσότερο παρά δημιουργό) καλλιτέχνη της Ελλάδας. Τον εθνικό συνθέτη Μανώλη Καλομοίρη που τραγούδησε τόσο πειστικά τα όνειρα και τη θέληση μιας χώρας που, τότε τουλάχιστον, πάσχιζε να ξαναζωντανέψει. Τα απομνημονεύματά του κυκλοφορούν σε ένα μικρό κομψό χαρτόδετο τόμο των εκδόσεων Νεφέλη που, αφ' ενός δεν απευθύνεται σε γνώστες της μουσικής και, αφ' ετέρου σε προτρέπει ν' ακούσεις τα έργα του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Κατά την διάρκεια των μηνών Ιουλίου και Αυγούστου τα γραφεία της Χρυσής Αυγής (Πειραιώς 4) θα λειτουργούν κάθε Τετάρτη και Σάββατον από τις 7-10 μ.μ. Πληροφορούμε επίσης τους αναγνώστες μας πως το επόμενο τεύχος του περιοδικού μας (38) θα κυκλοφορήσει την 1-5 Σεπτεμβρίου.

